

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΙΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Διὰ τὸ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ	Δραχμαὶ	15.—
Διὰ τοὺς ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ	»	10.—
Διὰ τὴν ΑΜΕΡΙΚΗΝ	Δολλάρια	4.—
Διὰ τὴν ΕΥΡΩΠΗΝ	Φρ. Χρ.	15.—
Διὰ τὰ ΔΗΜΟΣΙΑ ΓΡΑΦΕΙΑ	Ἐτησίᾳ συνδρομῇ δρ.	30.—

Ἐκδοσίς ἐκλεκτὴ γενικῶς Φρ. χρ. ἢ δραχ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ὀδὸς Μενάνδρου 83. — ΑΘΗΝΑΣ

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις : «ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ» ΑΘΗΝΑΣ

Ἡῶν χειρόγραφον δημοσιευόμενον ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. — Ἡῶν σύγγραμματα ἀποστέλλόμενον εἰς τὰ γραφεῖά μας ἀναγγέλλεται.

Αἱ ἔγγραφα ἀρχοῦν ἀπὸ 1ης ἐκάστου μηνός. — (Τὸ τεύχος δρ. 1).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ρουπαιγιατὶ (ποιήματα): Παύλου Γνευτοῦ. — Παῦλος Γνευτός: Γ. Τσοκοπούλου. — Ἡ Γεωργία ἐν Ἑπτανήσῳ: Σπυρ. Δεβιάζης. — Ἡ Ποιητικὴ Τέχνη: Μαρκετίνος Γιαννοπούλου. — Περὶ Ψυχῆς καὶ Θεσμότητος: Πολυδ. Χατζηδημητρίου. — Ἡ Κατὰ τῆς (ἀλήγη) Εὐαγγελίου Παπακωνσταντῆ. — Τὰ Λαϊκὰ Δικαστήρια: Ν. Σαῦτα. — Χρονολογικὴ Κατάταξις τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀυτοκρατόρων: Χαραλ. Καραβία. — Ἰούλιος 1919: Ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴν κίνησιν τοῦ μηνός. — Μία Καλλιτέχνης. — Ἡ Πραγματικὴ Ὁμορφία: Δ. Ν. Ζορμπᾶ. — Πολεμικὲς Ἱστορίαι: Ἡ Ἀυτρωμένη Ἀλύτρωτη: Ἀλεξ. Μωραῆτου. — Ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ μηνός: Δ. Α. Ζ. — Πῶς εἰμποροῦμε νὰ ἔχωμεν ἀποστειρωμένα ἄνθη. — Ὀλιγόστιχα. — Μία Συμβουλὴ τὸν μῆνα διὰ νὰ γίνετε μακρόβιοι

Ο ΚΟΣΜΟΣ : Ἰταλικὴ Μακαριότης. — Ὁ Ἀμερικανικὸς Ἐρυθρὸς Σταντὸρ. — Ἡ Γυναικεία πρόσδος.

ΕΙΚΟΝΕΣ : Κα Κυβέλη Ἀδριανοῦ. — Δις Βαφειάδου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΙΣΙΣ,"

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» παλαίσασα μέχρι τοῦδε εἰς μυρίας δυσκολίας διὰ τὴν ἐξέυρεσιν χάρτου εἶναι ἤδη ὑποχρεωμένη νὰ ἐμφανίσεται μὲ μορφήν καθαρῶς πολιτικὴν, μορφήν τῆς ἀνάγκης. Ἡ κρίσις τοῦ χάρτου ἐφθάσε στὸ ὀξύτατον σημεῖον καὶ δεόν νὰ θεωρηται ἄδλος καὶ δετι κατορθόνομεν νὰ ἐκδιδώμεθα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἔτος ΙΒ΄.

Ἀθῆναι — Ἰούνιος 1919

Τεύχος 140

ΡΟΥΠΑΙΓΙΑΤ

(Τετρατίχη τοῦ Πέρσου ποιητοῦ Ὀμάρ Καριάμ)

1

Στοῦ ἀφανισμοῦ τὴν ἔρημο γιὰ μιὰ στιγμὴ σταθῆτε ἀπ' τῆς ζωῆς τὴν Ὅσιν λίγη δροσιὰ νὰ πιῆτε
Χαράματα ἐτοιμάστηκε τὸ μέγα Καραβάνι
καὶ ξεκινάει γιὰ τὴν ἀγῆ... τοῦ Τίποτα. ὦ, βιαστήτε!

2

Τὸ δυνατώτερο κρασί ποῦ ὁ χρόνος ἔχει φτιάσει
ὄλοι μας γύρω ἐπίναμε σὲ ζωπατένιο τάσι
Κ' ἤπιαμε μιὰ φορὰ καὶ δύο... Μὰ ὕστερα ἕνας ἕνας
σιωπηλὰ μᾶς ἐξέφηνε καὶ πάει... νὰ ἦσυχάση

3

Ὅσο κι' ἂν εἶσαι δυνατός, μὴ γίνεσαι ἢ ἀντάρα
Καὶ μὴ σκοραῖς τριγύρω σου τὸν φόβο, τὴν τρομάρα
Ἄν ἔχῃς πόθο μέσα σου γιὰ μιὰ γαλήνη αἰώνια
μὴ θέλῃς νᾶσαι ὁ δῆμιος, τοῦ τραγουδιοῦ ἢ κατάρα

4

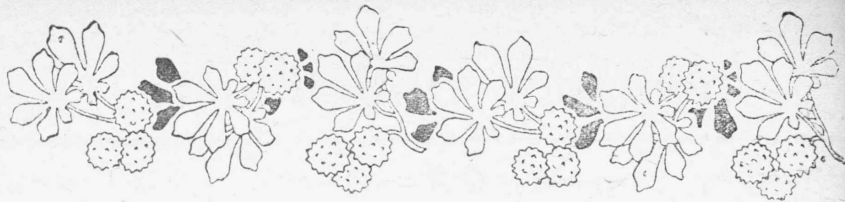
Σὺ ποῦπλάσες τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ γλυκεῖα μορφή του
καὶ τὴν Ἔδεμ τοῦ χάριτος, μὰ ἔβαλες μαζὺ του
τὸν Ὄφι, γιὰ τὰ κρίματα ποῦ σοῦχει καμωμένα
δίνε του τὴ συγχώρησι μὰ πάρ' καὶ τὴ δικὴ του.

5

Ἄν ἔχῃς μέσα σου ὄνειρα μὲ φῶτα, μάγια, ἢ ζωῶμα
ἐξοῦσέ τα, θάψεται κάτω βαθεῖα στὸ χῶμα
Χάιδε μόνον τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὸ ποτήρι,
τί ὄλα περνοῦν. Πῆς μου, ὦ Μηδέν, πόσο θὰ ζήσω
[ἀκόμα ;

Ἀλεξάνδρεια

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ

(*Αναμνήσεις νεανικά*)

Μία ώραία ξανθή κυρία, τής οποίας τὸ οικογενειακὸν ὄνομα συνδέεται στενάτα μετὰ τὴν τέχνην τῶν στίχων, ἐξεδίπλωσεν ἕνα δέμα καὶ μοῦ ἔτεινεν ἕνα βιβλίον.

—Αὐτὸ οὗτὸ στέλνει ὁ Παῦλος ὁ Γνευτὸς.

Ὁ Παῦλος ὁ Γνευτὸς! τί ἀναμνήσεις ξυπνὰ μέσα μου αὐτὸ τὸ ὄνομα! Ἐξμεθα τότε εἰς τὴν πρώτην νεότητα, παιδιὰ εἰκοσαετῆ ἀκόμη, οὐριοδρομοῦντες εἰς πελάγη ἐλπίδων, ὀνειρών καὶ πόθων. Μία μικρὰ συντροφιά εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Κυριάκου—να σόζεται ἄραγε ἀκόμη;—στὸν κήπον τοῦ Ζαχοῦριᾶ σὸ Νούμερο Ταλάτα, σὴν ἀρογιαλιά τοῦ Μέτς! Μπύρα οὐ μεγάλα ποτήρια, γκάμπες ρόδινης οἴνου Ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα, χιμῶδες χορμάδες τοῦ Σίντι—λίμιπερ, δροσερὸ χονσάφι, ἀνέδοτα, διγνήσεις, σγέδια, δειρά, καὶ ποιήματα. Μέσα εἰς τὴν συντροφίαν τῶν διαλεχτῶν, διαλεχτῶτος ὁ Παῦλος Γνευτὸς, ψηλός, λεπτός, χλωμός, με μαῖρα φλογερὰ μάτια, με μαῦρα γένεια, ὄγος ποῦ θὰ νόμιζες ὅτι ἐλιποτάκτισε ἀπὸ κάποιον παλαιὸν Βυζαντινὸν εἰκόνημα τοῦ μεγάλου Πινσελίνου.

Παιδιάτρος μετὰ τὸ ἐπιστημονικὸν μέλλον π' αὐτὰτα ἀνοικτὴν μπροστά του, ἀλλὰ καὶ ποιητής, ποῦ πίντων ποιητής, κυρίως ποιητής, ἐβγαζεν ἔξω ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα τετράστιχον καὶ μᾶς τὸ ἀπήγγελε μετὰ τὴν β' φωνήν, σιγαλὴν φωνὴν του, ποῦ θὰ ἐνόμιζες ὅτι ἐβγαίνεν ἀπὸ τοὺς τέσσαρας κόλπους τῆς καρδίας του. Κάποτε ἔτερουσαν ἐξδομάδες καὶ ἡγεύς χωρίς να ἐμπνευθῆ τετράστιχον. Ὁ Γνευτὸς εἶπαι ἀπὸ τοὺς καλλιτέχναις ποῦ δὲν πέρνουν τὴν τέχνην γὰρ δουλιὰ. Ὅταν ἡ Θεὰ ἀκτίνα δὲν χιᾶδευεὶ τὸ μέτωπόν του ὁ Γνευτὸς σιωπᾷ. Γὰρ εἴθη τὰ δάκτυλα εἰς τὰ χρυσὰ τέλια τῆς Ὀρφικῆς λύρας,

πρέπει νὰ τὸν σπρώξῃ μία ἐσωτερικὴ ἀνάγκη.

Ἐνα τέταρτον αἰῶνος—καὶ φεῦ! καὶ καὶ ἀκόμη—ἐπέρασεν ἀπὸ τότε ἡ μικρὴ συντροφιά τῆς πλατείας τοῦ Μαχάμεντ—Ἄλλῃ, ἐσκορπίσθη εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Ὅπως καὶ τότε καὶ τώρα ὁ λεπτός οὗτος τεχνίτης τραγουδεῖ. Καὶ δσάκις τραγουδεῖ δὲν ξεχνᾷ τοὺς παλαιούς φίλους τῆς ώραίας νεότητος. Ἐνα πρωτὸ τὸ ταχυδρομεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας μοῦ ἔφερε μίαν ὑτέροχον Ρωδικὴν μπαλάνταν κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐδιάβασα τὸ ὄνομα τοῦ Γνευτοῦ, τώρα μοῦ ἔρχεται εἰς ἕνα κομψὸν τόμον ἢ μελαγχολικὴν Φυλοσοφία, ἢ φιλοσοφικὴ εἰρωνεία, ὁ μακρὸς εἰκοσιεπίσημος ἐνὸς Ἐνατολίτου ποιητοῦ εἰς στίχους καλὰ σκαλισμένους, κάτω ἀπὸ τοὺς ὁποίους ξαναβλέπω τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου Γνευτοῦ. Δὲν ξέρω πῶς μετέφρασαν τὸν Ὀμάρ Καγιῶμ ὁ Ἄγγλοι. Ἄλλὰ ὁ ποιητὴς αὐτὸς ποῦ ἐγεννήθη εἰς τὴν θαλασσό-πληκτον Ρόδον καὶ ἐξακολούθει ἡμεῶς καὶ ἀθρόμβος νὰ σμιλεῖ τὴν ώραίαν ἐμπνεύσειν κάτω ἀπὸ τῆς χορμαδιῆς τοῦ Νείλου, ἢμπορεῖ νὰ καυχῆθῃ ὅτι ἦτον ὁ καταλλήλοτος νὰ μὲς δώσῃ τὴν γαλήνην, τὴν ἡδυπάθειαν, τὸν μυστικισμόν, τὴν ἐλαφρὰν εἰρωνείαν, τὸ μοιρολατρικὸν κέφι αὐτοῦ τοῦ Ἐπικούρου τῆς Ἀνατολῆς, ὁ ὁποῖος σὲ σφιχτὰ τετράστιχα, μετὰ τὸ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη ἀφήνει τοὺς βαθυτέρους στεναγμούς.

Καὶ συλλογίζομαι πότε ἄραγε πάλιν τὸ ταχυδρομεῖον τῆς Αἰγύπτου θὰ μοῦ φέρῃ μίαν νέαν ἐλκετικὴν ἐργασίαν τοῦ παλαιοῦ ἀγαπημένου μου φίλου, φειδωλοῦ εἰς δῶρα αὐτῆς τῆς φύσεως, πρὸς τοὺς μακρυνούς συντρόφους τῆς ώραίας πρώτης νεότητος.

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑΣ ΑΙΩΝΑΣ

Τῷ ἀγαπητῷ φίλῳ κ. Δημητρίῳ Δ. Ζωγράφῳ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τὸ ἀσθενὲς τοῦτο σημεῖόν μου εἶναι γραμματικῆς τῆς ἐν γένει ἱστορίας τῆς Γεωργίας τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν, κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ Ἑλληνισμὸς ἐστράτευεν ὑπὸ τὸν βαρβαρικὸν ζυγὸν καὶ αἱ Ἐπτά τοῦ Ἴονιου πελάγους Νησοῦ, ἀνέπνεον, ὅπως ἤδηποτε, ἐλευθερὸν ἄερα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἰσχυροῦ Δεοντος τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ὁσπας μᾶ, διεσώσεν ἀπὸ τὸναίματοβόρον τοῦτον. Τοῦτο τὸ σημεῖόν μου, φυσικὰ, θὰ ἀναφέρῃ καὶ τοὺς νόμους, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὴν παραγωγὴν διὰ τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς, τῶν χρησίων τῶν ἀνθρώπων ὀργανισμῶν προϋόντων, φυτικῶν καὶ ζωϊκῶν, τὰς διατεξεῖς εἰς ἀφορώσας τὴν προστασίαν τῆς ἀγροτικῆς ἰδιοκτησίας, τὴν μέριμναν πρὸς μόψωσιν γεωργῶν διὰ διδασκασίας τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς καὶ τῆς ἀνυτροφῆς τῶν φυτῶν καὶ ζῴων, τὰ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα αἱ τότε κυβερνήσεις μας ἐδίδον πρὸς ἐμπνεύσειν τῆς καλλιέργειας καὶ τὰ τοιαῦτα μεχρι τοῦ 1804 καθ' ὃν χρόνον ἐξεκλήροτο τὸ ἐπτανησιακὸν ἰδεώδες διὰ τῆς Ἐνώσεως τῶν νήσων μας μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Θὰ ἴσῃ ὁ εὐμενὴς ἀναγνώστης μας ὅτι ἐν Ἐπτανήσῳ ἰδρυθῆσαν τότε Γεωργικῆ Ἀκαδημία καὶ Γεωργικαὶ σχολαί, ἐδιδύχθη τὸ πρῶτον ἡ Βοτανικὴ ἀπὸ τῆς ἔδρας τῆς Ἀκαδημίας καὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ὑπῆρξεν καὶ Βοτανικὸς κήπος.

Πάντα ταῦτα συνέβαινον εἰς τὰς Νήσους, ὅτε οἱ ἀδαρφοί μας ἦσαν ἀκόμη ἀλυσοδετοὶ καὶ ἐμελέων τὴν ἐθνικὴν ἐποποιίαν διὰ τὴν ἀναστασίαν τοῦ Γένους.

Οἱ ἄγριοι λαοί, οἱ ζῶντες ἀπὸ θήρας καὶ αἰετίας, ζῆτοσι μόνον ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς αὐτοφύως παραγομένους καρπούς καὶ ρίζας. Αἱ πρόοδοι τῆς Γεωργίας ὑπῆξαν βραδείαι καὶ βασιζόμεναι μόνον ἐπὶ τῆς πέρας. Ἡ πρόοδος ὁμῶς τῶν ἐπιστημῶν ἐπέφερε καὶ τὴν πρόοδον τῆς γεωργίας, ἢ τις δὲν εἶνε σήμερον πλέων πειραματικὴ τέχνη, ἀλλὰ τεχνολογικὴ ἐπιστήμη, σκοπὸν ἔχουσα τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς πρὸς ὕλην κυρίως ἀπολασίν καὶ ἵνα τὴν καταστήσῃ γόνιμον ὅσον τὸ δυνατόν καὶ περισσοτερον προσοδοφόρον. Περιλαμβάνει δὲ ἐν αὐτῇ καὶ δύο ἄλλους σπουδαιοτάτους αὐτῆς κλάδους, τὴν γιγνὴν μεγάλου ποσότητος, τὴν ζωοτεχνίαν καὶ τὴν δασοκομίαν.

Ἡ ἐπιστήμη, κατ' ὀλίγον, ἐκμηδενίζει τὰς προλή-

ψεις τῶν ἐμπειρικῶν γεωργῶν τε καὶ γεωπόνων διὰ τῆς φυτοχημείας καὶ ζωοχημείας. Διδάσκουσι ἢ μὲν τὴν δύναμιν ἰδίως τοῦ καλοῦς καὶ τοῦ φθοροῦ καὶ ὄξους πρὸς διατροφὴν τῶν φυτῶν καὶ τοῦ ἀζώτου εἰς τὴν ὑπαρξίν τῶν φυτῶν, ἢ δὲ τὴν ἐπιστημονικὴν κτηνοτροφίαν.

Πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ ἕτερον κλάδον τῆς γεωργίας, κλάδον γεμῆτον καὶ ἀπο ποιῆσαι, δηλαδὴ τὴν κοσμητικὴν κτηνοτροφίαν πρὸς κατάρτιον κήπων τέρφους καὶ παραδείσων. Εἶναι ἀναμφισβήτητος ἡ τερψίς ποῦ ἀπολαμβάνομεν ἀπὸ τὴν ἰαμύουσαν μυστηριόχρονον θεαν τῶν ἀφθων καὶ ἀπὸ τὴν μυροβόλον ἀτμόσφαιραν, ἢ τις μᾶς περικυκλῶναι, εὐρισκομένους ἐντὸς κήπου. Ὁ Πλάτωνος γράφει ὅτι τὰ ἀνθη εἶνε ἢ ἐνδειξίς ὅτι τὸ ἔτος ξαναγεννᾶται καὶ δηλοῖ τὴν χύραν ἢ ἀποθανεῖν τὸ φυτὸν ἀναγγέλλον τοὺς νεοὺς καρπούς του. Ὁ Ἰταλὸς ἱατρός Ἰωάννης Βαπτιστῆς Πορτας παρομοιάζει τὸ ἄθος μετὰ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου συσσωρεύεται ἡ λαμπρὴ, ἢ ὀσμὴ καὶ τὸ ἰδεώδες τοῦ δένδρου, καὶ ὅ, εἰς τὸν ὀφθαλμὸν διακρίνεται ἡ ποιῆσις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Καὶ ἡ ἀνθοκομία κατέστη τῶρα ἀληθὴς ἐπιστήμη. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐμύριον τῶν ἀνθῶν ἐπιφέρει σήμερον κέρδη. Συντέλεσεν εἰς τοῦτο ἡ γενικέσις τοῦ πρὸς τὰ ἀνθη ἔρωτος εἰς πάσας τὰς κοινωνίας τάξεις. Ἐν Ἐπτανήσῳ ὁ ἔρω, οὗτος εἶναι παμπάλαιος. Θεωροῦνται ὡς ἕνας τῶν ὀρειοτέρων καὶ ἀλαταρίων στολισμῶν τῶν οἰκίων, τῶν συμπόσιων, τῶν ἑορτῶν, τῶν γαμῶν, τὰ ἀνθη. Διὸ γραφομεν γραμμάς τινας περὶ τῆς ἀνθομανίας μας.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ ἀνθη εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἐμφύτου καλλιμοσύνης τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀγάπη αὕτη παρατηρεῖται καὶ εἰς ζῶα τινα, ἰδίως τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ἔντομα.

Ἡ ἀγάπη αὕτη πρὸς τὰ ἀνθη φέρει καὶ τὴν ἀγάπην διὰ τοὺς ἀνθοκλήτους ἢ ἀνθῶνας, ἢ παραδείσους ἢ γεωμικούς κήτους ἢ πάγκα. Καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας εἶχαν γεωμικὰ κήτους. Περιηλθεῖν εἰς τὴν μυσθὸν ὅταν μας εἶνε οἱ κήποι τῶν Ἐσπερίδιον καὶ τῆς Κικλυπῶν καὶ τοῦ Ἀλκινόου. Ἐτεῖθη ὁ λόγος περὶ τῆς ἀρχιμότητος, ἐνθυμούμενοι οἱ ἐμμενέις ἡμῶν ἀναγνωσται τὸν ὄμιλον ἐν Σάρδεσι παραδείσων τοῦ βασιλέως Κύρου καὶ ὅτι ὡς ἐν τῶν 7 θαμίμων τοῦ κόσμου ἐθεωροῦντο οἱ λεγόμενοι κρημαστὸ κήτοι τῆς βασιλείας Σεμεραμίδος εἰς Βαβυλωνίαν.

(ἀκολουθεῖ) ΣΙΥΡ. Δ. ΒΙΑΖΗΣ

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΟΡΑΤΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Δεν ξέρει κανείς ακριβώς πότε γράφτηκε αυτό το έργο. Δεν πώς το φαντάσθηκε το 745 κατά την ρομαϊκή χρονολογία. Προσθέτον επίσης πώς είναι εν' από τα τελευταία έργα του 'Ορατίου και πώς το μελετούσε 36 χρόνια. Πολλά γράφτηκαν γι' αυτό και πρώτ' ως αρχισουμ από τόν τίτλο του. 'Ο Dacier, ο Bond κ' άλλοι του δώσαν τ' όνομα της «Ποιητικής Τέχνης».

Προηγήτερα όμως απ' αυτούς τήν όνομάζει έτσι ο Κουέντιλιανός σ'ό τον βιβλίο Κερ. 3ον. 'Ο Vossio ó Sanadon κ' άλλοι πολλοί κριτικοί βασιζόμενοι σ' ένα χειρόγραφο παλιό που τό αναφέρει ó πορτογάλλος 'Αγιλλεύς Estaso και 'στην περιφήμη έκδοσι του Landini 'στη Φλωρεντία τό 1482 λένε πώς μονάχα οι παλιοί δασκάλοι τήν όνόμασαν έτσι, και, πώς είχε μονάχα τόν τίτλο της: Epistola ad pisones. Οι Πείσωνες αυτοί ήταν τρεις: 'Ο πατέρας ó Λούκιος Πείσων κείνος που νίκησε τους Θράκες, και που γίνηκε έπειτα 'Υπατος της Ρώμης, γι' όν δόισον λέει ó γελλεύς Paterculns πώς ήταν «diligentissimus atque idoneus lenis-imus securitatis urbanae custos», είχε στενή φίλια με τόν 'Οράτιο. Είχε δυό παιδιά άρσενικά που καταγίνονταν σ'α γράμματα σάν τόν πατέρα τους. Στους τρεις αυτούς απευθύνεται ó 'Οράτιος. Πρίν να τήν γράψη είχε συνθέσει πολλές όδηγίες γιά τήν ποίησι που ήταν σκορησιμένες 'δω κ' έχει. Εκείνη τήν εποχή λένε, θέλοντας ó Αύγουστος να μαζέψη ότι περ όμορφο είχαν όλα τά έθνη στο δικό του, σχημάτισε πολύ 'Ακαδημία—ήμπορεί να πη κανείς— από τους κορυφαίους της εποχής. Σ' αυτή ήταν ó Βιργίλιος, ó Πείσων πατέρας, ó 'Οράτιος και πολλοί άλλοι. Απ' αυτό συμπεραίνει ó Μαρσίλιος πώς ή Ποιητική του 'Ορατίου δεν είναι άλλο, παρά μία συλλογή τών όδηγιών, που όλοι έκανον οι μεγάλοι άνδρες έγραφαν γιά τους ποιητές. Υπόκει ακόμα μία άλλη γνώμη του Petrini, που λέει πώς ή Ποιητική Τέχνη, δέν γράφτηκε πώς είναι τώρα ήλλά οι αντιγραφείς τήν άνακατεψαν, και γιά να τ' αποδείξη τήν μεταφοράει σέ μία φόρμα ολόεκα διαφορητική.

Τέτοιες όδηγίες γιά τήν ποίησι πολλοί έγραψαν και πρώτα, όπως οι: Κρίτων, Ζήνων, Δημόκριτος, Νεοπίτλεμος τής; Πάρου κλπ. (καλύτερη άτ' όλες είναι ή Ποιητική Τέχνη του 'Αριποτέλη) και έπειτα, (από τής κατωτινέ, είναι γνωστό πώς ή περιφημότερη είναι εκείνη του Boileau).

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ (Στους Πείσωνες)

^ Αν σκεπτότανε ένας ζωγράφος να βάλη άνθρωπιό κεφάλι σ' ένα λαϊκό άλογο, κ' άκόμα σ' όλο του τό κορμί να κολλήη πούπουλα διαφόρων χρωμάτων, ήθμοιαζε μία γυναικία όμορφη πάνω, και που θα τε-

λείωνε σάν ένα ψάρι μαύρο, άπαισιο. Αν βλέπατε ένα τέτοιο, φίλοι μου, θα μπορούσατε να κρατήσετε τά γέλια; Πιστέψτε Πείσωνες, πώς μ' αυτήν τήν εικονα είναι όμοιο και τό βιβλίο έκείνο που σάν συγχιμένες σκέψεις άρρώστου είναι ή ιδέες του άνακατωμένες, και, δέν έχουν καμμιά συμφωνία μεταξύ τους.

Οι ζωγράφοι και οι ποιηται πάντα είχαν τό πρόνομο να τολμοϋν κάθε τι. Τό ξέρουμε. Κ' έμεις λοιπόν ως ζητήσουμε αυτή τήν άδεια κ' ως τή δώσουμε κ' έμεις με τήν άράδα μας. 'Αλλ' όχι να ένωθον μαζί τ' άγρια ζωα με τά ήμερα. Όχι τά φειδία να ναι κοντά στα πουλιά, ούτε τά πρόβατα στις τίγρεις. Πολλές φορές σέ κάτι επιβλητικό, που ύπόχεται πολλά πράγματα, κολλούν ένα δυο κόκκινα ύφάσματα γιά να φρουράρουν από μακρού. Περιγράφουν τό δάσος ή τό βωμό της 'Αρτέμιδος, ή τό τρέξιμο ενός ρακιού άνάμεσα σέ δροσερά λειβάδια, ή τόν ποταμό Ρήνο, ή τό ούράνιο τόξο. Αυτό τό μέρος όμως ήθελεν άλλη περιγραφή. Και ίσως ξέρεις να ζωγραφίσης ένα κυταρίσι. 'Αλλ' αυτό τί έχει να κάμη αν ένας φεύγοντας από τό καράβι του γιατί εναόρησε κολυμπει γιά να σωθή και πληρώνει να τού ζωγραφίσουν αυτή τή σκηνή; Άρχισε κάποιος να φε άνη ένα βίξο. Γιατί από τόν τροχό που γυρίσε βγήκε ένα φλυτζάνι; Γενικά κάθε πράγμα πρώτ' απ' όλα πρέπει να είναι άπλό και όμοιομορφο.

***

Οι περισσότεροι ποιητές—πατέρα και σεις παιδιά άξα τό πατέρα σας—άπατόμεθα από τό καλό έξωτερικό σ' Προσπαθώ να τό λέω με λίγα λόγια. 'Αλλ' έτσι δέν με καταλαβαίνουν εύκολα. Κείνος που ζητεί πάντα εύκολα θέματα του λείπει νεύρο και θάρρος. Και κείνος που ζητάει τι μεγάλα πράγματα παίρνει ένα ύφος πολύ φουσκωμένο. Σέρνεται πολύ χαμηλά ότοιος φοβάται και τήν περ μικρή τρικυμία. Κείνος που θέλει να στολίση με ύφος ψηλό ένα θέμα άπλό ζωγραφίζει ένα δελφίνι στο δάσος, ή ένα άγριογοϋόρουνο στα κύματα. σ' Αμα θέλει ένας ν' άποφύγη ένα ελάττωμα πηγαίνει στο χειρότερο, αν δέν έχει τήν τέχνη να τό διορθώη. Κοντά στον Αιμιλιανό κύκλο ένας μονάχα σιδηρογοός θα κάμη σά ζωγιανά και θα μιμηθή με μέταλλο τά μεταξένα μαλλιά. 'Αλλά θέ να ναι άτυχος στο γενικό τού έργου του γιατί δέν θα ξερη πω τό κίμη όμοιομορφο. Αν εγώ σκεπτόμουν να γράψω κάτι, βέβαια δέν θάθελα να είμαι ένας τέτοιος, όπως δέν θα μάρσει να ζώ με μία μύτη δυσανάλογη πολύ μεγάλη, ενώ θα φμίζονταν τά μαύρα μου μάτια και τά μαύρα μου μαλλιά.

***

Διαλέγεται ένα θέμα σύμφωνα με τις δυνάμεις σας σεις που γράφετε, και σ' σκεπτήτε πολύ καιρδ τί βάρος μπορούν να βασιάζουν οι πλάτες σας και πόσο δέν ήμπορουν. Σέ κείνος που διαλέγει ένα θέμα σύμφωνα με τις δυνάμεις του δέν θα λείψη ποτέ ούτε

ή γονιμότητα τών εκφράσεων ούτε ή σαφήνεια. 'Η άξια και ή όμορφία τής τάξης είναι αδική—θαρρώ πώς δέν γελίεται—στό να λήη ένας τώρα, τά πράγματα που πρέπει να πη τώρα και να φυλάξη τής λεπτομέρειες γιά τήν κατάλληλη όρα.

(Από τό Λατινικό)

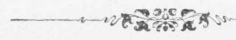
(Άκολουθεί)

MARIETTA E. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

1). Boileau Ποιητ. Τέχ. στίχ. 179 'Ασμ. Ιov.
Que d' un art delicat les piecer assorties
N' y forment qu' un seul tout de diverses Parties

2). Boileau Ποιητ. Τέχ. στίχ. 66 'Ασμ. Ιov.
J' evite d'être long et je deviens obscur
3). Boileau Ποιητ. Τέχ. στίχ. 64 'Ασμ. Ιov.
Souvent la peur d' un mal nous conduit dans
un pire.
4). Boileau Ποιητ. Τέχ. στίχ. 12 'Ασμ. Ιov.
Et Consultez longtemps votre esprit et vos
forces.

5). Boileau Ποιητ. Τέχ. στίχ. 151 'Ασμ. Ιov.
Selon que notre idee est plus ou moins obscure
J' expression la suit ou moins nette ou plus pure.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΠΕΡΙ ΨΥΧΟΥΣ & ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ

Δέν γνωρίζουμε εμψ ήλάχιστον μέρος του σύμπαντος. Και δέν ήδυνήθημεν να σπουδάσουμε τά φυσικά φαινόμενα εμψ ήλάχιστον τμήμα της κλίμακος τών θερμοκρασιών!

Παρατηρήσαντες, δι ή πίεσις του άεριου άξόνου εις τήν θερμοκρασίαν του τηκομένου πάγου (τό μηδέν του έκαιοναβέθμου θερμομέτρου) έλαττοϋται κατά έν διακοσιοστόν έβδομηκοστόν τρίτον, όσάκις ή θερμοκρασία κατέχεται κατά ένα βαθμόν, συνεπέρασεν, ότι, εις 273 βαθμούς υπό τό μηδέν, τό άέωτον στερεΐται πάση; πέσους, ήτοι δέν κέκεται πλέον ουδεμιιάς ενεργείας, ουδεμιιάς θερμοτήτος; και ότι έφθασεν εις τό άπόλυτον ψύχος, εις τό άπόλυτον μηδέν, όπως λέγουν.

Η θερμοκρασία δέν δύναται πλέον να κατέλθη, άφ' οϋ άτό του βαθμού τούτου δέν ύπόκει θερμοκρασία. Είνε, οϋτως; ειπέει, τό κενόν της θερμοτήτος. 'Αλλ' έάν τό άπόλυτον μηδέν δέν ευρίσκειται πολύ άπομακρυσμένο τών κοινών θερμοκρασιών, έν εις τωμέν, άι ύψηλά θερμοκρασία, άς ήδυνήθημεν να έκτεμησωμεν άφίσταται άσυγκριτως περισσότερον. Άγνοοϋμεν τελείως τό άνώτερον όριον της θερμοτήτος.

Μετρώμεν τας ύψηλάς θερμοκρασίας; όπως και τας χαμηλάς της βοηθεία της; μονάδος, ήν καλούμεν βαθμόν, όστις άντακοινώνεται επί της έκαιοναβέθμου κλίμακος, εις τό έκαιαστόν μέρος, μεταξύ της θερμοκρασίας του τηκομένου πάγου και της θερμοκρασίας τών άέμων του ύδατος; τού ζέοντος υπό τήν άτμοσφαιρικήν πίεσιν τών 760 χ.μ.

Κατόρθωσαν πρώτ; τούτο να χαράξουν μίαν σειράν σημείων, κατόπιν άναζητήσεως και δυσχερών ύπολογισμών, ύπολογίσαντες τό ακριβές ύψος τών βαθμών.

Όϋτως ό δδράγγυρος στερεοποιείται πάντοτε εις—39°,4 και ροάει εις +357°,2. 'Ο άηρ ύγροποιείται εις—200°. Τό κώδιμον τήκεται εις 320°,2, ό ψευδάργυρος εις 418°,2, τό άντιμόνιον εις 629°,2, ό άργυρος εις 9.0°, ό χρυσός εις 1035°, ό χαλκός εις 1082°,6 τό νικέλιον 1452°,3 τό κοβάλτιον εις 1489°,8, ό λευκόχρυσος εις 1755°.

μοκρασία; κατά πολύ τών άνωτέρω ύψηλοτέρως. Όϋτω; ύπολογίζουν, ότι ή έκπαράνεια του 'Ηλιου έχει 6000 βαθμούς του έκαιοναβέθμου θερμομέτρου, ό δέ Svante Arrhénius, διύσχυρίζεται, ότι τό κέντρον αυτΰ έχει 6 έκαιομέτρια βαθμούς!

'Αρισμένα βακτηριδια θεθμένα εις τήν θερμοκρασίαν του ύγροποιημένου άέρος (—200 βαθμούς) επανένδρισκαν κατόπιν τήν ενεργητικότητά των.

Είνε τά ενήσια όντα της ζωής; άτίνα άνδίστανται εις τούτο τον ψύχος; 'Ηδη υπό —40 βαθμούς δέν ύφίστανται εμψ μερικά κατώτερα φυτά και ένιοι σπόροι, όστινες δέν άποθνήσκουν. 'Ο περιφημος όμιος έξορευνητής Amundsen σνήγησε τους λαπαρόχηνας, όστινες διέρχονται τόν βίον των εις μέρη, όπου ή θερμοκρασία δέν άνέχεται σχεδόν ποτέ ίκανού; βαθμού; ύπερ τών—40 και πολ'άκις κατέχεται και τούτον. Ζώσι δε εις τας θερμοκρασίας και ήθεεί, δι' τήν τρέφοντα οι στεγανότοδες οϋτοι κάτοικοι τών κατεψυγμένων χωρών.

'Αλλ' εις+100 βαθμούς τό ύδωρ ροάει και πάσα ζωή, ως και αυτών τών βακτηριδιών έκμυθνείζεται. Τά όρια της θερμαντικής κλίμακος της ζωής; εινε λίαν στενά και δέν υπάρχει λόγος να πιστεύσωμεν, ότι, άφ' ή; παρουσιάσθη ζωή επί του ήμετέρου πλανήτου, άι θερμοκρασία, άλλνε; βσιτιλευδον επί της έκπαρείας; αυτου μετεβλήθησαν σημαντικώς, και ότι υπερέβησαν τούλάχιστον τ' άνωτέρω όρια. Έπομένως, όϋτε ή θερμοκρασία του ήλιου δέν θα έχη μεταβληθή πολύ.

Δέν θα ήτο, τώ όντι, πολύ σπουδαίον να ύψωθή ή θερμοκρασία αίθρης; κατά 60 βαθμούς; (ή πτώσις μιιάς ίκανώς μεγάλης πλανητικής μάξης επί του κεντρικού άστρου θα ήρχε!) όποτε άποτα ή ζωή θα ειχε καταστραφή επί της γής;.

Μεταξύ 100 και 525 βαθμών, δέν δύναται να ύπάξθη εμψ άνόργανως ύλη μήπω φωτεινή άφ' έαυτης. Εις 525 βαθμούς, ή ύλη άρχεται να έκτεμπη φωτεινάς άκτινας; εινε ή θερμοκρασία του σκοτεινού έρυσθου;.

Έφ' όσον ή θερμοκρασία άνέχεεται τό εκ της ύλης έκτεπιούμενον σός νένειται Ισοστάσιον. Αί πο-

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

κτώσ κιναι, αί βαθύκιναι και αί ιώδεις άκτινες άπιπροσιθέναι διαδογικώς εις τός έκτεμπομένες κατ' άρχάς άκτινας. Τά σώματα μεταβαίνουν ούτω έκ του σκοτεινός ένυδρου εις τό λευκόν ένυδρόν. Πολλοί εϋδαρσει φυσικοί παραδέχονται, ότι τό φαινόμενον τουτου, δια τών μοριακών κινήσεων, αΐτινες τό άκολουθούν, εινε έν ειδος έκδηλώσεως τής ζωής. Δέον λοιπόν ν' άποδοθί εις τήν λέξιν ταύτην μία έννοια μάλλον έκτεταμένη έκείνης, ης εΐθεσται ν' άποδίδωμεν.

Είς 1000 βαθμούς, 27 τουλάχιστον τών γνωστών μεταλλών (έπι 50) μεταβαίνουν εις τήν ύγραν κατάσταση, όπως ό υδράργυρος εις τήν κοινήν θερμοκρασίαν. Μεταβάλλουν κατάστασιν και καθίστανται ικανά εις νέας χημικάς άντιδράσεις. Είς 1775 βαθμούς; ό λευκόχρουνος ύφίσταται τήν αΐτην με τά άλλα μέταλλα μεταβολήν. Καί άπό τής θερμοκρασίας ταύτης ή αντίληψις τών θερμοκρασιών καθίσταται έπι μάλλον και μάλλον δυσχερής.

Είς 2000 βαθμούς, άπασα σχεδόν αΐ γνωστα ουσία καθίστανται πλαστικά, ύγρα ή άερια. Αΐ φυσικά τούτων ιδιότητες μετεβλήθησαν άρδην. Η σκληρότης, τό πορώδες, ή άντοχή, τό ελατόν, ή ελαστικότητα, ό μαγνητισμός, τό χρώμα, ή πυκνότης κτλ. έκμηδενίζονται ή μεταβάλλονται τελείως, όταν ή θερμοκρασία ύπερβαίνει τούς 2000 βαθμούς. Μόνον αΐ δύο θεμελιώδεις ιδιότητες τής ύλης, ή άδρανεα και ή βαρύτης μένον άνυλλοιωτοι. Όσον δ' άφορά τόν άνθρακα, γνωρίζομεν ότι άνθίσταται μέχρι 3700 βαθμόν, όποτε έξεσρούται χωρίς νά καΐη.

Έν γενει δέν γνωρίζομεν τούς ιδιότητες τής ύλης ή μετοξύν τών όρώων τής θερμοκρασίας έν ή ζωίμεν. Ουδέν άποτελεσμα παρατηρήσεων δέν μέν διάσκει ιδιότητά τινα τής ύλης όταν εϋρίσκειται εις τήν θερμοκρασίαν του άπολύτου μηδενός. Από -200 βαθμούς γνωρίζομεν πως δήποτε μερικά. Τό άθροισμα τών γνωσώων μας αυξάνει έφ' όσον πλησιάζομεν εις τήν κοινήν θερμοκρασίαν τών +20 βαθμίων, εις τήν όποίαν έκτελούνται τό πλείστον των πειραματικών ώπστασημονικών εργασιών.

Υπεράνω ταύτης αΐ γνώσεις μας έλλαττούνται κατ' άρχάς μέν βραδέως; έπειτα δε τάχιστα μέχρι τών 2000 βαθμίων, όπου γνωρίζομεν έλάχιστα. Πέραν δε τών 2000 βαθμίων δέν γνωρίζομεν σχεδόν τίποτε.

Η θερμοκρατική κλίμαξ εις τήν όποίαν έκτελούνται τά πειράματα ειναι λίαν μικρά και δέν νά λεχθί, ότι πέραν ταύτης ευρισκόμεθα εις τό στάδιον τών υποθέσεων και τής φαντασίας.

Ουδέν, έπι παραδείγματι, γνωρίζομεν άκριβώς περί τής χημείας του κέντρου τής γής, ουδέ τής του Ηλίου ουτινος τά φαινόμενα λαμβάνουσι χώραν μεταξύ ύλιγ ύδους διαφοράς θερμοκρασιών, ήτοι μεταξύ τών 6500 βαθμίων τής έπιφανείας αυτού και τών 6 εκατομμυρίων του κέντρου! Όπόσα θά άνεκαλύπτοντο άναμφιβόλως, εάν ήδυνάμεθα να παρατηρήσωμεν, ότι λαμβάνει χώρα εις τής θερμοκρασίας

έκείνας, αΐτινες διαδέχονται άλληλας. Αρχεί υια τινι μη νά σκεφθί τις, δια νά έννοηση πόσον έλάχιστα εινε όσα γνωρίζομεν έναντι τών όσων άγνωστοιμεν.

Άλλά φαίνεται, ότι ή παρούσα φιλοδοξία μιας περιορίζεται εις τήν έξερευνησιν επί εδάφους, έφ' ό ηδη έξερευνησάμεν και ότι δυνάμεθα να θεωρήομεν εναντούς ικανοποιημένους εάν κατορθώσωμεν να γνωρίσωμεν τί γίνεται μεταξύ 100 και 2000 βαθμών τώσον καλά, όσον γνωρίζομεν τί γίνεται μεταξύ τού 0 και 100, ένθα άλλως τε ύπολείπεται να γίνη ού σημερινός αριθμός άνακαλύψεων.

Ο Northrup, ό όποίος προκαλει τήν προσοχήν έπι τούτω, εινε τής γνώμης, ότι θά εινε λίαν ένδιαφέρον δια τούς φυσικούς να έπιδιοθώσιν εις τήν σπουδην ενός μικρού αριθμού εκ τών κυριωτέρων ιδιοτήτων διαφόρων ουσιών εις ευρείαν ζώνην θερμοκρασιών, ή νά περιορίζονται εις άπειραριθμους ιδιότητας μικρού αριθμού ουσιών. Η ειδίκευσις αυτη τών άναζητήσεων θ' άφήται πολύ ολιγώτερα όργανα και θ' άνετύπος κάλλιον «τό πειραματικόν πείραμα» τών άναζητητών.

Επιστά ιδιαιτέρας τήν προσοχήν έπι τής ηλεκτρικής άγωγιμότητος, έφ' ης; ήχορήγη έκδικώς ό ίδιος. Τώ έκμει, τώ όντι, μεγίστην έντύπωσιν ή μειώσιν τής αντίστασεως τών εις τήν κοινήν θερμοκρασίαν δυσηλεκτρωγών ουσιών κατά τήν διέλευσιν του ηλεκτρικού ρεύματος έφ' όσον ή θερμοκρασία άνέρχεται. Ού τω κύλινδρο εκ πορσελιών; οΐτινες έμέτρων 10 εκατομμύρια Ohms εις 550 βαθμούς; δέν έμέτρων παρά 1500 Ohms εις 1100 βαθμούς.

Τούναντιον δέ ή άντοχη τών μετállων και ενώσεων αυτών, αυξάνει τάχιστα έφόσον ή θερμοκρασία πλησιάζει τό σημειον τής τήξεως τούτων. Είς τό σημειον τής τήξεως ή άντοχη έκτελει έν ειδος άματος. Αΐ καταμετρήσεις του συγγραφέως άποδεικνύουσιν, ότι γίνεται 2 έως 2 1/2 φορές ισχυροτέρα δια τό άργίλιον, τό κάδιον και τον χαλκό. Έπειτα δε έκαμαν άναλόγους παρατηρήσεις δια τον ψευδίγγυρον και τον κασίτηρον. Άλλοι δε παρετήρησαν άκόμη, ότι δια τό σώματα, οια τό όξειδιον του πυριτίου και τό τιτάνιον ως και διαφόρων όξειδίων και θεσιώνων μεταλλικών ενώσεων, ή άντοχη έλαττούται κατ' άρχάς μέχρι δοδεκάς θερμοκρασίας, ετα δ' αυξάνει έφ' όσον ή θερμοκρασία άνέρχεται.

Εινε δε πιθανόν, ότι εις μίαν λίαν ύψηλην θερμοκρασίαν δέν θά εινε δυνατόν να κάμη τις διάκρισιν μεταξύ άγωγών ή άπομονωτικών σωμάτων.

Άπαντα ταύτα δέν νά μελετηθώσι μετά μεγίστης προσοχής, διότι εινε πιθανόν να συνεισφέρουν εις τήν ηλεκτρομεταλλουργίαν και εις τήν χημείαν τής ηλεκτρικής καμίνου. Εινε δε τοιαύτης φύσεως, ώστε να δώσουν επί της ευρυτέρας ιδέας έπι τής συστάσεως του Σύμπαντος, όπερ, παρά τόν αιώνα τής εφαρμογής και του συμφέροντος, ένδιαφέρει τούς Ιερωφάντας τής Έπιστήμης.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ Κ. ΚΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ό μικρός βράχος πούνε στήν άκροθαλασσιά, αΐτώς τή Ξούρι βλα.

Αυτός τακτικά άκουγε τά γλυκά τους λόγια, και στο πόνο τους ήταν κι αυτός άχάριστος σύντροφος. Είχαν γνωρισθί από μικρά παιδάκια στο σχολείο, πού κάθονταν στο ίδιο θρανίο και διάβαζαν μαζί τό μάθημά τους.

Ό Άλκις—έτσι τον έλεγαν—τώρα παιά μεγάλος, εργαζόταν σένα γραφείο και κάθε δειλνόν πού θάφαινε κλειώνας τό γραφείο, περνούσε άπ' τό σπίτι τής Νίνας—έτσι την έλεγαν—χωρίς κανείς να ξέρη τίποτα, και τραβούσε για τό βράχο, περιμένοντας τήν Νίνα.

Μά και ή Νίνα πού τον ελεγε πάντα στο νού της; τήν ώρα πού περνούσε ό Άλκις ήταν στο παράθυρο, και μένα γλυκό χαμόγελο τούδινε να καταλάβη πως θά πήγαινε.

Έκει άντάμωφαν και λέγαν λόγια γλυκά αγάπης άτέλειωτα.

**

Ένα βράδυ όπως πάντα, πέρασαν ό Άλκις—και τραβήξε για τό βράχο, και ή Νίνα πού τον ειδα να περνάει φρόσες τό καπάκι της και τραβήξε και εκείνη για τό βράχο. Ό Άλκις καθιστός την περιέριμενε, σφιριζοντας; έ τραγοΐδι πού κάθε βράδυ τό τραγουδούσαν μαζί. Γοργόφτερη και πεταχτούλα έστρεξε κοντά του, τόν άρχαλασε, κι ένώθησαν τά χείλη τους πού διψούσαν από άτέλειωτα αγνά φιλιά. Κι' άγκαλιασμένοι όπως ήταν τού έινε.

—Άλκι μου, χουσεΐ μου—Άλκι, μ' αγαπάς; Και πάλι σάν να μη χούρασιν τά φιλιά, ξανάσμιξαν τά χείλη τους για πολλή ώρα. Ό Άλκις όμως καί ειχε να τής 'πι >αί τού τονιοσθε με πόνο μέσαστά στήθεια του, αλλά δέν τολμούσε γιατί φοβούταν μη τήν λυπήση.

Η Νίνα πού τον ήξερε πως πάντα όταν ήταν μαζί τής ήταν χαρούμενος; και γελαστός; τόν όφότησε κι ειχε. Μά ό Άλκις πού δέν ήθελε να τήν λυπήση, δέν ήθελε να τής τό πι. Μά στη μεγάλη τής έπιμονη, και στο παρατονιαριό της κλάμα, τής ειπε.

—Δέν ήθελα Νίνα μου να σου τό πώ να μη σε λυπήσω. Φεύγα Νίνα μου για τήν Άθήνα να καταλάβω κ'τιποια δημόσια θέσι, αλλά έσένα, Νίνα μου, δέν θά σε ξεχάσω. Και μάγνερα έγω τό Θεό και τούτον δ'ω τόν βράχο.

—Άλκι μου άνοισάμε τους όρκους μας, πως ποτέ ό ένας άπ' τόν άλλον δέν θά χώσει;

—Νίνα μου και γ'ω δέν τόθεια, μά πρέπει να φύγω, για τό μέλλον μου και για τή δική σου τήν ευτυχία.

—Μά πριν να φύγης Άλκι μου θέλω να μου όρκισθής; πως δέν θά με ξεχάσης και αύριο πάλι πού θά ξαναβούμε εδω αυτ'όν τόν βράχο θά όρισθεύμε κι' οι δύο μας στον Θεό πως πάντα θ' αγαπιώμαστε

Και άφού φιληθήσαν χωρισθησαν. Χωρισθησαν κι' οι δύο με πονεμένη τήν καρδια και με παράπονο στα χείλη.

Η Νίνα όλη τήν νύχτα ήταν ξάγρυπνη. Δέν έκλεισε καθόλου μάτι, σάν θυμόταν πως τήν άλλη μέρα θά χωριζόταν άπ' τόν Άλκι της.

Μά κι' ό Άλκις πού τούτε κοστίσε πολύ δέν μπόραγε να ήσυχάζη. Ήμέρωσε και κ' άρχισε να έτοιμάζει τά πράγματά του για να τ' άγξέτοια, κι' άφου τά έτοιμάσε βγήκε έξω άπ' τό σπίτι για ν' άποχωρηθή τους φίλους του και συγγενείς. Τό βράδυ και πάλι πέρασε από τή Νίνα του, και κείνη πού τον περιέριμε έτοιμη στο παράθυρο, έστρεξε για τό βράχο. Αντίμωσαν πάλι και σφιργαγκαλιασμένοι όπως ήταν, δέν βάσταξε ό Άλκις και τούφρη' ένα δάκρυ από τά μάτια του βλέποντας τή Νίνα του κορμασμένη στήν άγκαλιά του να κλαίη. Τής σήκωσε τό κεφάλι ψηλά τήν χιτίδης στα μάτια και τής ειπε.

—Νίνα μου τώρα παιά πρέπει να φύγω. Έχε πάντα πίστι στήν αγάπη μου 'στους όρκους μας, και στα φιλιά μας.

—Άλκι μου, αγαπημένε μου, σάν έλιθη κείνη ή στιγμή θά σε περιμένο, στωλισμένη παιά τότε να φύγα διαμορη. Κι' έβγαλε τό μαντήλι της να σκουπίση τά δακρυμένα μάτια της. Ξαναφιληθήσαν πολλές φορές; και χωρισθήκαν.

**

Ό Άλκις μήπως στο βατόρι κι' έφυγε. Κι' ή Νίνα με βορκοκωμένα μάτια τραβήξε για τό σπίτι της. Κι' τοτε πήγαινε στο βράχο και κάθονταν για να θυμάται τής έννησμένες στιγμές πού πέρασε μαζί με τόν Άλκι της και τότε—ποτε έβγαζε τό μαντήλι της για να σκουπήσει τά δάκρυα πού τρέχαν από τά μαύρα μάτια της.

Ό Άλκις; τώρα στήν Άθήνα μέσα στήν νέα ζωή του έλαφρού κόσμου γλεντούσε και πολύ γρήγορα ξεχασε τήν Νίνα του. Εκείνη τούγραφε τακτικά, μά ό Άλκις πού τούχαν κατακτήση τήν καρδιά άλλα ματάκια πού γλυκά άπ' τής Νίνας δέν τής άπαντούσε. Τού ξανάγραφε ή Νίνα μά ό Άλκις τίποτα. Τού κάκου, έγραφε ή δυστυχισμένη Νίνα.

Τάμαθε όμως ή Νίνα κι' ένα βράδυ έφυγε κρυφά από τό σπίτι της και πήγε πάλι στο βράχο. Έβουψε πολύ ώρα, και άπ' τά πονεμένα στήθεια της έβγήκε μια φοβερή κατάρα.

—Άλκι πού πίτησες τούς όρκους μας, τόν ίδιο θάνατο με μένα να βρη;

Έπεσε κάτω στη θάλασσα για να μη ξαναφανη πειά.

Ό Άλκις έμαθε τό θάνατο τής Νίνας, και γύριξε στο χωριό.

Μά σάν ζώνουσε τό καρδί πειδ κοντά, και αντίκρουσε τό βράχο πού άλλοτε λέγαν με τήν Νίνα λόγια κρυφά αγάπης, και τώρα σάν θυμήθηκε πως κείνος ήταν ό παρθενικός της τάφος; άγρίψε, θούλασιν τά μάτια του και κορματίστικε στη θάλασσα. Είχε τρελαθί. Έμπλέχτηκε στήν έλικα του πλοίου, κι' έγινε χίλια κοματάκια. Κι' έτσι ξεπερνώθη ή κατάρα τής Νίνας.

Ευάγγελος Ι. Παπακωνσταντής

ΤΟ ΛΑΪΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(συνέχεια)

Ερχόμενοι ήδη εις την εποχήν των βαρβάρων εδρίσκονεν οὐ παρ' αὐτοῖς ἴσχυι τὸ προσωπικὸν τοῦ νόμου, βουδόμενοι δὲ καὶ ἂν εὐρίσκοντο ὁ βάρβαρος υπέκειτο εἰς τὴν νομοθεσίαν τῆς πατρίδος του, ἐδικάζετο κατὰ τοὺς νόμους τῆς καταγωγῆς του καὶ ὑπὸ δικαστῶν ὁμοφύλων. Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾶ τὰ ἀδικήματα καὶ τὰς ποινὰς ἡ νομοθεσία αὐτῶν ἦτο ἀπλουτοτάτη.

Τὸ ἀδικήμα ἐθεωρεῖτο ὡς ζήτημα καὶ ἡ ποινὴ εἶχε ὡς μόνον λόγον τὴν ἐκδίκησιν. Ὅπως ὅμως πρωτότυπον σύστημα παρουσιάζει ἡ νομοθεσία τῶν βαρβάρων ὡς πρὸς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἀδικημάτων καὶ διαφορῶν. Παρ' αὐτοῖς τὸ δικαίωμα τοῦ ἔχειν δικαιοδοσίαν διέφερε τοῦ δικαίωματος τοῦ δικάζειν. Καὶ τοῦτε διότι τὸ μὲν δικαίωμα τῆς δικαιοδοσίας εἶχον οἱ λεγόμενοι ἀκόλουθοι τοῦ βασιλέως, τὸ δὲ δικαίωμα τοῦ δικάζειν οἱ κατὰ τόπους ἐπὶ πλούτῳ καὶ εὐγενείᾳ διακεκρινόμενοι οἵτινες ἐπέλογον, οὕτως εἰπεῖν, θέσιν τῶν σημερινῶν ἐνόρκων. Ἐκτός ὅμως τῶν τακτικῶν τούτων δικαιοδοσιῶν ὑπῆρχον ἡ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ κυρίου αἰτίνας ἦσαν ἕκαστοι. Ἐκ τῶν δύο τούτων δικαιοδοσιῶν προέκυψαν ἔπειτα ἡ Θεοκρατία καὶ τὸ Τιμαριωτικὸν σύστημα. Ἐξ ὅλων ὅμως αὐτῶν ἐπεκράτησε ἡ Θεοκρατία ἥτις ὡς ἀποτελεσμα ἔσχε τὴν δικαστικὴν μονομαχίαν. Ὁ καθηγορος δηλαδὴ ἐμονομάχε μετὰ τοῦ κατηγορουμένου, ἔπειτα δὲ οὗτος μετὰ τὸν μαρτυρῶν καὶ ἐκείνος ὁ ὁποῖος ἐνίκη ἐθεωρεῖτο ὡς ἔχων ὑπερ αὐτοῦ τὸ δικαίον.

Τὸ δροκτικὸν σύστημα τὸ ὁποῖον, ὡς ἐν ἀρχῇ εἴπαμεν, ἐθεωρεῖτο μάλιστα παρά τινων συγγραφεῶν ὡς εὐρύμα τῶν βαρβάρων, διὰ τῆς καθιερωσῆς τῆς δικαστικῆς μονομαχίας ἐξέλειπε πλέον παρ' αὐτοῖς καὶ ἐπομένως οὐδὲ δύναται νὰ γείνη λόγος περὶ ἐπιτυχίας ἢ μὴ αὐτοῦ.

Ὁ Μέσος Αἰὼν ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Σαρίπολον ἦτο — τὸ μέγα ἐργαστήριον τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, ὑπῆρξεν ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους αἰώνας τὸ θέατρον ἐμφυλίων σαραγαυῶν.

Ἡ δδναμις τῶν Μεγιστάνων κατὰ τὴν εποχὴν ἐκείνην ἦτο τοιαύτη, ὥστε συνεκέντρον πάσας τὰς ἐξουσίας τοῦ κράτους καὶ ἦτο ἀνωτέρα τῆς τοῦ βασιλέως. Δικαιοσύνη δὲν ὑπῆρχεν ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατουσῆς τότε διαφορᾶς, ἥτις εἶχεν εἰσχωρήσῃ οὐ μόνον εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς καὶ λαϊκὰς τάξεις, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κλῆρον. Ὅτε ὅμως ὁ Πιπίνος κατὰ τὴν ἐν St. Quintin μάχην ἐνίκησε τὸν Thierry τὸν Γ', αὐτὸς μὲν ἠρκάσθη εἰς τὸν τίτλον τοῦ Δουκῆς καὶ ἡγεμόνος τὸν δὲ νικηθέντα ἀνεκήρυξε βασιλεῦα. Διάδοχος τοῦ Πιπίνου ὑπῆρξε ὁ υἱὸς αὐτοῦ Καρόλος ὁ Μάρτυρος, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Πιπίνος ὁ Βραχῆς. Κατὰ τὸ ἔτος δὲ 768 ἐγένετο βασιλεὺς Κάρολος ὁ Μέγας, ἡ δὲ δόξα αὐτοῦ κυρίας ἐγένετο εἰς τὰ νομοθετικὰ αὐτοῦ ἔργα. Οὗτος διοργάνωσε τὰ τοῦ κράτους, τὰ δικαστήρια, ἐπαναφέρει τὸς ἐλευθερίας τοῦ λαοῦ, ἐνεργῶς τὰς διαφορὰς τέγνας. Ἐκτός ὅμως αὐτοῦ συνέστησε διάφορα σχέδια καὶ Ἀκαδημίαν, καὶ διὰ νὰ ἐκπαιδευθῶνται καλῶς οἱ ὑπῆκοοι

του μετεκάλειεν ἐκ διαφορῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης ἐξέχοντας ἐπιστήμονας ἰδίως νομικοὺς. Οἱ μεγιστάνες μετὰ τοῦ κλήρου ἀπέπειον τὴν ἀριστοκρατικὴν τάξιν, ἡ δὲ λαὸς μετεῖχε τῶν κοινῶν καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ἐκεῖδι δὲ τὰ δικαστήρια τῶν Μεγιστάνων εἶχον καταστῆ τακτικὴ πλέον δικαιοδοσία καὶ ὁ Κάρολος ἠθέλη μὲν νὰ τὴν καταργήσῃ, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο δύσκολον διὰ πολλοὺς καὶ διαφοροὺς λόγους, προέβη εἰς τὸ ἐξῆς μέτρον. Διέταξεν ὅπως οἱ κατὰ τόπους Διοικηταὶ ἀνά πάσαν τριμηρίαν συγκροτοῦσι τακτικὰς δικαστικὰς συνεδρίας (Assises). Σκοπὸς αὐτῶν, ἦτο, ἡ ἀναθεώρησις τῶν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῶν Μεγιστάνων ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων. Καὶ αὐτοῖς ὁ ἴδιος βασιλεὺς παρεκάλητο εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἔδεχοτο προθύμως, πάντα ὑπῆκουον θέλοντα νὰ ἐκκαλέσῃ οἱ ἀνόητοι ἀπόφασιν ὑποδεστέρον Ἀρχόντος. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ περιστάλλησαν σπουδαίως αἱ παρακροταλαὶ τοῦ κλήρου ἀπὸ τοῦ ὁποῖου καὶ ἀφῆρσε τὸ δικαίωμα τοῦ στρατεύεσθαι.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λουδοβίκος ὁ ἐπικληθεὶς Εὐθήνης, ἀλλὰ δυστυχῶς οὗτος ὠν ἀδυνάτου χαρακτήρος, δὲν ἐφάνη ἀντάξιος τοῦ μεγάλου πατρὸς του. Ἡ πρώτη αὐτοῦ φροντίς ἦτο νὰ διαιρέσῃ τὸ Κράτος του εἰς τρεῖς μέρη τὸ ὁποῖα διένειμεν εἰς τοὺς τρεῖς υἱοὺς του, οἵτινες φιλονεικήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἐπέφεραν ἐμφυλίους σαραγαυοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐποφελήθησαν πάλιν οἱ Μεγιστάνες, οἵτινες ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ πατρὸς του εἶχον χάσει τὴν ἰσχύν των. Οὗτοι ἐκ νέου οἰκιστοποιήθησαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως, τὸ δὲ Κράτος καὶ ἡ Δικαιοσύνη παρέλυσαν πλέον ἐντελῶς. Οἱ μεγιστάνες καθάρθησαν νὰ πείσουν τὸν Λουδοβίκον νὰ καταργήσῃ τὰς ἐθνικὰς συνόδους, τοῦτο δὲ ἐπέταχυνε τὴν γενικὴν καταστροφὴν τοῦ Κράτους του, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν εποχὴν ἐκείνην κατετροχέτο καὶ ὑπὸ ἐξωτερικῶν κινδύνων. Πολλὰ ἐπαρχία ἐποφελήθησαν τῆς ἀνωμόλου αὐτῆς καταστάσεως ἀνεκρηχθήσαν αὐτόνομοι καὶ ἐδιοικοῦντο δι' ἡγεμόνων τῆς ἐκλογῆς των. Ἐν Γερμανίᾳ ὁ Ἐρρίκος ὁ Θρησεντῆς (Henri I Oisellur) ἐπὶ 37 ἔτη βασιλεύσας (936—973) καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ περιώρισαν τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀρχόντων καὶ ἐκατόνισαν ἄλλως τὰ τῆς Δικαιοσύνης.

* Ὅτε ἡ Ἀγγλία κατὰ τὸ ἔτος 1066 μ. Χ. κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν διὰ τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ, ἐδημιουργήθη ἐκεῖ πολιτεία καὶ σύστημα Λατινῆς ἰδίως Δικαιοσύνης ἐντελῶς διαφοροῦ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, ἐν ᾧ πρὸ τριῶν αἰώνων οὐδὲ ἴγνος νομοθεσίας ὑπῆρχεν. Καὶ ὁ λογος ἦτο εὐνόητος, διότι τὰ πάντα διεῖπεν ἡ αὐθαρεσία τῶν Μεγιστάνων, ἥτις εἶχε φθάσει εἰς τὸ ζενιθ τῆς ἰσχύος τῆς. Ὅτε ὅμως περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΓ' αἰῶνος ἡ βασιλεία ἐπαπέκτισε τὴν ἰσχύν τῆς ἐπῆλθε ποιά τις βελτιώσις εἰς τὰ πράγματα τῆς Πολιτείας καὶ Δικαιοσύνης. Καὶ μετὰ πρὸλευσιν ἐπὶ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν κατακτησεως τῆς Ἀλβιανίας, ὅτε ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου τῆς Ρώμης ὁ Βονιζόνης μετὰ τὸν τίτλον τοῦ Καρδινα-

λου καὶ Πάπα Γρηγορίου Ζ' (1073 μ. Χ.), οὗτος συνέδρασε οὐ μόνον θεσηκεντικῶς, ἀλλὰ καὶ πολιτικῶς πάντα τὸν κλῆρον τῆς Εὐρώπης πρὸς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ρώμης. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος 1085 ἀπέθανεν ἐξόριστος ἐν Σολέρνῳ, οἱ δὲ μετ' αὐτὸν διαδεχθέντες τὸν θρόνον ἐξηκολούθησαν τὸ πολιτικὸν σχέδιον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἰδίως συνίστατο εἰς τὴν ἐνίσχυσιν καὶ ὑπεροχὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ πασῶν τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους Κατ' ἀρχὰς ἐνομίθη ὅτι ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆ θα ἐβλαπτεν, ἐν τούτοις ἀπέβη χρησιμωτάτη διὰ τὸν μετέπειτα πολιτισμὸν, διότι ἐβελτίωσε τὰ ἥθη, ἀνύψωσε πρὸ παντὸς τὴν Δικαιοσύνην καὶ ἀνίστησσει δυναμίς εἰς τὴν αὐθαρεσίαν τῶν ἰσχυρῶν. Ἐπίσης ἐπέβαλεν εἰς τὸ Κράτος νέον πολιτισμὸν καὶ ἀπέφερε τὸν ἀπ᾿ αἰῶνος δεσποτισμὸν, ὅστις εἶχε ἐγκαθιδρυθῆ τότε κυρίως ἐν Ἀσία. Ἀλλ' εἴαν ἡ ὑπεροχὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐπέφερε τὸ ἄνω θανάσιμα ἀποτελεσμα.

τα, ἐπίσης κατὰ μέγα μέρος συνετέλεσεν εἰς τοῦτο καὶ τὸ τιμαριωτικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον καίτοι διέκειτο ἐχθρικῶς πρὸς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν ὑπῆρξε διὰ τὰ ἔθνη λιαν ἐπολιτιστικὸν μεθ' ἑλπὴν τὴν βιωμένην προέλευσιν του. Ἐρευνητικὸς ἐπισταμενὸς τὸ σύστημα τοῦτο περὶ ὁμοῦ ὅτι περιείγεν ἄγχις πολλὴ δικαίαν καὶ θρηδᾶς. Καὶ ἐν πρώτοις τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν ἐκάστου πολίτου, ἐπίσης περιελάμβανε τὰ τῆς τιμωρίας τοῦ δικαστοῦ τιμωρουμένου δι' ἀποζημιώσεως ἔνεκεν τῆς βραδύτητος τῆς διαδικασίας του τέλος τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ κατηγορουμένου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ θροκου. Προκειμένου ὅμως περὶ τῆς ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων προσβολῆς τῶν ἀποφάσεων, ἀπαντῶμεν λέγει, ὁ Σαρίπολος, λιαν περιέργον καὶ μοναδικὸν τῆς τοιαύτης ἐνεργείας τρόπον.
(Ἀκολουθεῖ)

N. ΣΑΥΤΑΣ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ

ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΕΧΡΙΣ ΑΛΩΣΕΩΣ 1453

Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας	322	Ἡράκλειος	610
Κωνσταντῖνος	337	Κωνσταντῖνος Γ' καὶ Ἡρακλεωνᾶς	641
Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης	359	Κόνστας Β'	641
Ἰοβιανὸς	363	Κωνσταντῖνος Δ', ὁ Παγωνατός	668
Οὐάλεντιανὸς καὶ Οὐάλης	364	Ἰουστινιανὸς Β', ὁ Ρινόμητης	685
Θεοδόσιος Α', ὁ Μέγας	379	Ἐθέρα τοῦ Ἰουστινιανοῦ Β' καὶ ἀναγόρευσις	
Ἀρκάδιος	395	Τιβέριου ὠ'	695
Θεοδόσιος Β', ὁ Μικρὸς	408	Ἐπιστροφή καὶ ἀναγόρευσις Ἰουστινιανοῦ, θάνατος Τιβέριου	706
Μαρκιανὸς	450	Βασιλεὺς ὁ Φιλιππικὸς ὁ καὶ Βαρδάνη	711
Λέων Α', Ἐθρᾶς ὁ μέγας	457	Ἀναστασιος Β' ὁ Ἀρτέμιος	713
Λέων Β', καὶ Ζήνων ὁ Ἰσαυρος	474	Θεοδόσιος Γ' ὁ Ἀδραμυττηνός	716
Ἀναστάσιος ὁ Δίκυρος	491	Λέων Γ' ὁ Ἰσαυρος	717
Ἰουστινιανὸς Α', κητῆρος τῆς Ἀγίας Σοφίας	527	Κωνσταντῖνος Ε' ὁ Κοπρώννιος	741
Ἰουστίνος Β'	565	Λέων Δ' ὁ Πορφυρογέννητος	775
Τιβέριος ὁ Ἐθρᾶς	578		
Μαυρικίος	582		
Φωκάς ὁ Τύραννος	602		

ΧΑΡ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΟΥΝΙΟΣ 1919

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΘΕΑΤΡΑ

Ἡ ζωὴ τῶν θεατρῶν μας τὸν μῆνα αὐτὸν ἐξεδηλώθη ζωηροτάτη. Ὅλα τὰ θέατρα γιομάτα ἀπὸ κόσμο καὶ εἰς βράδι, ὅλα τὰ θέατρα ἐργάζονται καλά, καὶ ὅλα ἐν εὐφροσύνῃ.

—ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Εἰς τὸ θέατρον τῆς Δοσ Κοτοπούλη ἐδόθη ἕνα παλαιὸν ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον πρωταγωνιστοῦσεν εἰς τὰ παλαιὰ ἔργα καὶ Κ. Κοτοπούλη.

Ἡ Κυρία Κοτοπούλη εἶχε δρῆσαι ἀρετὰς δάφνας εἰς τὸ παρελθὸν εἰς τὸ ἔργον αὐτό. Ὁ ὄλος τῆς γοαίας Φροσᾶ τῆς μεγαίρας ἡ ὁποία βασανίζει τὰς Δύο Ὀρφανὰς εἶχε μείνῃ ἐνα ἀναφαίρετον κτήμα τῆς Κας Ἐλένης Κοτοπούλη.

Πρὸ τεσσαρακοναετίας εἰς τὸν ὅλον αὐτὸν κατέκτητος, καὶ ἔθηκε χειροροττήματα καὶ δάφνας. Ἡ δὲ ἡ παλαιμῶς καλλιμαχίς ἐχει ἀποσπῆθῃ πρὸ δέκα ἔτη ἔδωκ ἀπὸ τὸ θέατρον. Γιὰ τοῦτο ἡ ἐκ νέου ἐμφανισίς τῆς εἰς τὸν ἀγαπητὸν τῆς ὄλον, τὸν ὄλο-

λον κόσμου την προσοχήν και εδωκερήθη ως μία πρώτης τάξεως θεατρική έσπερα ή βραδυά της εμφανίσεως της

Είς τας «Δύο Όρφανάς» έλαβον μέρος δλη σχεδόν ή οικογένεια Κοτοπούλη. Η Δεσποινίς Μαρία Κοτοπούλη υπεδύθη την τυφήν Λουίζαν, ή κ. Μυράτ, την Έρριέτην, ή κ. Λούη την Κόμησαν, και δ κ. Μυράτ τον Πέτρον, και τα άλλα πρόσωπα τα λοιπά μέλη του θιάσου.

Έν γένει ή διδασκαλία των Δύο Όρφανών, υπήρξε τέλεια. Μέ Φροσάρ την Κοτοπούλη μητέρα, και με Δουζάν την Μαρία Κοτοπούλη, δεν ήτο δυνατόν παρα να διδαχθί το έργον με τέχνην εντελώς εξαιρετικήν.

«Αί Δύο Όρφαναί» εκράτησαν εσπεράς το πρόγραμμα και κάθε βράδυ το θέατρον ήτο πλέον ή πλήρες, και τα χειροκροτήματα ακράτητα προς τιμήν της γραιιάς καλλιτέχνης.

— ΚΥΒΕΛΗΣ

Είς το θέατρον «Κυβέλης» παίζει ο θιάσος της Κας Θεοδορίδου, αφού ή ίδια απονοιάζει εις το Παρίσι. Η κ. Κυβέλη εύρίσκειται πρό ήμερών εις την Γαλλίαν

κήν πρω εύουσαν. Άνηγγέθη μάλιστα ότι δ κ. Βενιζέλος περιέβλε με εξαιρετικήν τιμήν την Έλληνίδα Καλλιτέχνην, ήν εκάλεσε εις πρόγευμα και την ε παρασημοφόρησεν ήμερονικότατα με το παράσημον του άγχιου Σταυρού του Σωτήρος. Άν δεν άπατώμεθα ή κ. Κυβέλη εινε ή δευτέρα Έλληνίς ή οποία παρασημοφορείται έλι της πρωθυπουργίας του κ. Βενιζέλου.

Έν τούτοις και εν τη άπουσία της Κας Κυβέλης το θέατρον τηξοράζεται άρκετά καλά, και όλόκληρος ο θιάσος τηξάνταπορεύεται εις τας άξιώσεις του κίσιμου ο όποιος τόσον πολύ ένθουσιάζεται από την παρουσίαν της Κας Κυβέλης.

— ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

Είς το Κεντρικόν θέατρον εξακολουθοῦν να παίζονται τα παλαιά Παναθήνια με μεγάλην συρροήν κόσμου.

Ηδη πυρετωδώς προετοιμάζονται τα νέα Παναθήνια του 1919. Ο θιάσος του κ. Γονίδου ύπόσχεται ποικιλομορφικά εκπλήξεις με τα νέα «Παναθήνια.»

— ΑΛΑΜΠΡΑ

Είς την Άλάμπραν εδόθη ο Νέος Παπαγάλος του 1919. Το έργον άρκετά εύφρως ήρσαν εις το κοινόν, ιδιαίτερος όμως ή σκηνη των Μπερπεδών, και ο Βιλνάρ ως Σουφραζέτος.

— ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Ο κ. Ίακωβίδης κατήγεσε Ρωσικόν θιάσον επιθεωρήσεων, ο όποιος θα παίξη εις τα Διονύσια τη «Ρούσικη Σαλίτα,» Έλληνο-γαλλο-ρωσικήν Έπιθεωρησι.

— ΟΛΥΜΠΙΑ

Είς το νεοσύστατον θέατρον των Έλλήνων Θεατρικών Συγγραφέων έλαχθησαν νέα έργα. Μετά τον Οιδίποδα, ή διεύθυνσις του Θεάτρον εύλογιμήτη να δώση σιράν έργων εκλεκτών, ως έπι το πλείστον από το Γαλλικόν και Ρωσικόν δραματολόγιον. Τέσσαρα έργα μās εδωκε τον μήνα αυτών. «Γυναικα Πέρασε», «Ο Επιθεωρητής»,—του Γκόγκολ, το μονόπρακτο δράμα του Κλεμανσώ ο «Πέλαος της ευνυχίας» και τους «Αδελφούς Καραμαζώφ», δράμα βγαλμένο από το μυθιστόρημα του Δοστογιέφσκυ.

Και τα τέσσαρα αυτά έργα εδιδάχθησαν τελείως καλά. Ίδιως ο Έπιθεωρητής άφησε τας καλύτερας έντυπώσεις διότι και ως έργον εινε πολύ δυνατό, αφού άναλύ ι τη ζωή ενός λαού μεγάλου και πολυτιάρχου, όπως εινε ο Ρωσικός.

— ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

Είς το θέατρον της οδου Πανεπιστημίου εδόθη νέα ζωή με την άφιξη του Ίταλού καλλιτέχνου Μπεργκαμίνι. Η έμφράσις του εις την «Τραβιάταν» υπήρξε άνωτέρα των προσδοκίων όλων. Έπίσης άριστοτέχνης εδειχθη εις τον Ριγγόλετον εις τον όποιον όμως εινεν άναξίους συναδέλφους την κ. Κυπαρίσση και τον κ. Άγγελόπουλον.

Ο κ. Μπεργκαμίνι εινε πολύ κομψός εις την εμφάνισιν.

— ΠΑΠΑ-ΓΩΑΝΝΟΥ

Είς την Όπερέττα του κ. Παπαϊωάννου εξακολουθοῦν να παίζονται παλαιά έργα. Ηδη άγγέλεται ή «Δαίμονισμένη» του κ. Σακελλαρίδου και δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι και το νέον έργον του εδουκατού μας συνθένον θα κατακτήη—πως και όλα τα άλλα—το Άθηναϊκόν κοινόν.

— ΗΜΕΛΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Το Ωδειον έκαμε τη δευτέρα εμφάνισιν της Μελοδραματικής Σχολής του εις το Δημοτικό θέατρο. Έπαίξαν «Φάνουτ» και τη δευτέρα πράξι της «Μάντινα Μπουρφελά», και πρέπει να ειπείν να όμολογήη ότι για μαθητιάς και μαθητείας του Ωδειου ήτο άρκετά καλή ή εκτέλεσις.

— ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ

Είς το Βασιλικόν Κήτρον ο Όμιλος Έλλήνων και Έλληνίδων εδωκε μίαν φιλανθρωπικήν εορτήν ύπερ των παιδιών των πολεμιστών μας.

Η εορτή καλώς διοργανώθησα επέτυχε πολύ και άφηκεν ένα άρκετο καλό ποσό διά τον φιλανθρωπικόν σκοπόν ύπερ του όποιου εδόθη.

— ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

1) Άπολυτήριον δίπλωμα (Σολιστ) έλαβον: 1) Ο κ. Δ. Μητρόπουλος εις το κλειδοκύμβιον, τάξις κ. L. Wassenhoveit, 2) ή δεσποινίς Ε. Βαφειάδου

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΩΜΟΡΦΙΑ

εις την μονοδϊον, τάξις κ. Ν. Φωκά 3) ή δεσποινίς Μ. Μεσολορά εις την μονοδϊαν, τάξις κ. Κ. Τριανταφύλλου, 4) ή δεσποινίς Βεν. Μπεντηγάλη εις την δραματικήν, τάξις κ. Ν. Ζάννου, 5) ή δνίς Έρ. Ρουμπέν εις την μονοδϊαν, τάξις δεσποινίδος Σ. Γεννί-

Η Δίς Βαφειάδου Διπλωματούχος του Ωδειου

δη, 6) ο κ. Χρ. Βρυωνίδης εις το βαθύχορδον, τάξις κ. Ι. Τζουμάνη, 7) ή δεσποινίς Μ. Λασκοπούλου εις το κλειδοκύμβιον, τάξις κ. Μ. Καλομοίρη, 8) ή δεσποινίς Άστ. Βρασιβανοπούλου εις την μονοδϊαν, τάξις κ. Ν. Φωκά, 9) ο κ. Γ. Δομτιάνκο εις το βιολιόν, τάξις κ. Τ. Schultz.

2) Πενγίον έλαβον: 1) ή δεσποινίς Έλ. Φαραντάτου εις το βιολοντσέλλον, τάξις κ. Ρ. Γαιδεμβέργερ, 2) ο κ. Χρ. Βρυωνίδης εις την έννοργάνωσιν, τάξις κ. Σ. Καίσαρη.

3) Τμηματικά διακρίσεις, Χρυσούν μετάλλιον Άνδρόν και Ίφιγενείας Συγγρού έλαβον: 1) ο κ. Δημ. Μητρόπουλος εις το κλειδοκύμβιον, 2) ή δεσποινίς Έλλη Βαφειάδου εις την μονοδϊαν, 3) ή δεσποινίς Μαρία Μεσολορά εις την μονοδϊαν, 4) ή δεσποινίς Βενετία Μπενή Ψάλτη εις την δραματικήν.

Άργυρούν μετάλλιον έλαβον: 1) Η δεσποινίς Έρ. Ρουμπέν εις την μονοδϊαν. 2) ο κ. Χρήστος Βρυωνίδης εις το βαθύχορδον.

Χαλκούν μετάλλιον έλαβεν ή δεσποινίς Μαρία Λασκοπούλου εις το κλειδοκύμβιον.

ΜΙΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΣ

Άπό τας εκτελέσεις μελοδραμάτων εκ μέρους της σχολής του Ωδειου θ' άπομένη εξαιρετική ή άνάμνησις της εμφανίσεως εις την «Καβαλλερία Ρουσιανά» δεσποινίδος Κλεατράς Λεοντοπούλου. Πρόκειται περί μιάς αληθώς εξαιρετικά προικισμένης καλλιτέχνης με προσόντα φυσικά και εκπίκτη, τα όποια ύπλοστονται να την άναδείξουν μίαν ήμεραν λαμπρόν άστρα του ελληνικού θεατρικού στερεώματος. Φωνή χρυσταλλινή, θερμή, με μεγάλην έκτασιν και με ελαστικότητα σπανίαν, γρηι αντίληψις εις την τεχνικήν έκτέλεσιν, φυσικά δραματικά προσόντα και έμφράσις έκτάκτως συμπαθής, ίδου τα όλα με τα όποια κατήλθεν εις τον όρατον άγωνα ή δεσποινίς Λεοντοπούλου. Περττόν να προσδώσωμεν ότι εδιδάχθησεν. Και δεν χραιάζεται να εινε καμείς μέρος διά να προφητεύη ότι με αυτά τα προσόντα ή δεσποινίς Λεοντοπούλου θα προχωρή από θριαμβόν εις θρίαμβον.

Το να ε κανένας νέος κ' ωμορφος δεν άρκει για ν' άρέσει. Πολλά, άλλως τε νέα, κ' ωμορφα κορίτσια έχουν λάβει πολύ πικρή πείρα άπ' αυτό.

Η νεότης κ' ή ωμορφία εινε προσωρινά πλεονεκτήματα, γιατί και τα δυδ χάνονται, δυστυχώς, με τον καιρό.

Πρέπει λοιπόν άρα γε να καταφύγουν τα κορίτσια στα λούσα, για ν' άρέσουν, για ν' αγαπηθοῦν, για να παντρευθοῦν!

Άλλά γιατί να καταφύγουν αυτά, στον τεχνικό στολισμό των, αφού μπορούν ν' άποκτήσουν φυσικό!

Ο φυσικός αυτός στολισμός εινε ή ψυχική ωμορφία, ή πραγματική ωμορφία, ή μόνη πολύτιμη ωμορφία.

Προέρχεται δε αυτή ή ωμορφία από ζωή υγιεινή, άγνη, σεμνή και σοφή, από ψυχή αγαθή. Με τέτοια ωμορφία μπορούν τα κορίτσια να προκαλέσουν πειθό αληθινόν, πειθό ευγενή και πεδ ύψηλόν έξωτα άπ' εκείνον που προκαλεί ή ψεύτικα ωμορφία, το ψεύτικο θέλητρο που δίνει σε δαῦτα ή τέχνη της κομίστρας, της καπελλούς, του χρυσοχόου και του κουρέα των, κ' έτσι ν' άπτελέσουν άρμόγρια μιά άρμονία, ένα γλυκό τραγούδι, με τους άντρες τους, σ' όλη την συζυγική ζωή του. Αυτό δε το τελευταίο πρέπει νανε το γλυκύτερο όνειρο κάθε κορίτσιου. Η ψυχική αυτή ωμορφία—αυτή και μόνη—εξασφαλίζει εύτυχησμένον, πιστόν και μέχρι θανάτου διαρκή συζυγικόν βίον.

Έάν δε τυχόν μαζί με την ψυχική αυτή ωμορφία συνυπάρχει κ' ή φυσική ωμορφία του προσώπου και του σώματος, τότε τόσο το καλύτερον, γιατί αυτό εινε το τέλειον.

Όστε τα κορίτσια—είτε ωμορφα άν εινε είτε άσχημα—πρέπει να διορθώσουν τα ψυχικά ελατώματα των και ν' άποκτήσουν την μόνη αληθινή ωμορφία, την ψυχική, γιατί, άλλωθίτια, θε ν' άρθη μιά μαύρη μέρα, που θε να μετανοήσουν πικρά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΖΩΡΜΠΑΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΗΣ

Η ΛΥΤΡΩΜΕΝΗ ΛΥΤΡΩΤΗ

Χαρισμένον από έκτίμησιν μεγάλην εις την Μαριάνναν. Σ. Ρετσιάλη.

Νύχτα βαθειά κ' άτελεύτητη του χειμώνα. Κρύος βορραγός σφυρίζει. Τα πεύκα στην όρημ του άγέρα σφυρίζουν πένθημα και τα ξεφυλλισμένα δένδρα τρίζουν με μανία στη πνοή του άγέρα. Μιά άπαισια νυκτερινή άρμονία από κρότους κανονιών, από πανδαιμόνιο της φύσις συνταράζει τον τομέα 904, όπου ένα Έλληνικό Σύνταγμα προσμένει την στιγμή για ν' άποκτήση ότι ειναι δικό του.

Στο άμπό του κλεισμένου ο Άλέκος Μάρκελος ήγαγε βυθισμένος σε άτελεύτητες σκέψεις μεταλογολικές. Σκέψς, όνειρα, φαντασίας γελάματα. . . άργά..... σύννεφα. . . μ' άστοριαία δύναμη περνοῦν από τα μάτια του. Τα πολλά του μελαγχολικά αισθητάματα, κατέχουν πειθό πολύ την καρδιά του, τον βασανίζουν άκόμη περισσότερο. Αδιδό το μυστήριο, το άπόκρυφο του έπνιγε την καρδιά.

Μόλις 20 χρόνων ήτανε, όταν αγάπησε μια κόρη την Μαριάννα. Την εγνώρισε στη Σύρα, όπου έφθασε ή οι ογόνειά της ύπερι από τους άπεισιος διωγμούς των Τούρκων. Κατήγοντο από τα Άλάστατα της Μικράς Ασίας, αρκετά εύπορη. Λιγερή και μελαγχροινή ή Μαριάννα ήτανε, μ' όμορφα χαρακτηριστικά, μαύρα έσφραστικά μάτια, με χείλη ρόδινα στεφανωμένα από μια σειρά πάνλευκα δόντια. Με την όμορφή της αυτή τόν ελε χάρη σιάζον της για πάντα.

Τη μαριτύρησε τόν πόνο του, τόν καιμό του, άλλ' αυτή περιούρησε σε μια πολύ άλλη έκαρραι συμπαθείας.

— Λυπήσου με, τού έλετε κλαίγοντας, μη μου ζητήσης να σου πώ τίποτα άλλο . . . μη . . . μη . . . όχι . . . Ελε την άπόφασι όλη του την περιουσία να την θυσιάζη για την ετυχη α της.

Ο Άλέκος Μάρκελλος παιδι μεγαλοβιομήχανου στη Σύρα, ήτανε πολύ τίμιος και πολύ μορφωμένος. Στο μεριδί του ελε σημαντική πολύ περιουσία, άν και ελε προσφέρει ένα μέρος, για αύστην της πρώτης αδελφής του της Μάρθας. Το δικηγोरικό του επάγγελμα δεν πρόσφθισε να ξεισκήρη, γιατί όπηρετούσε την πατρίδα. Στο πόλεμο ελε τόσο άναδεχθεί ήρωας, όστε κοντά, κοντά ελε πάρε δυό βιθμούς, και τό στηθος του κοσμοούσαν τιμητικές διακρίσεις.

Η άρνησι όμως της Μαριάννας τόν τυλιχωρούσε. Έπασχε, πονούσε, ύπέφερε, βασανίζότανε. Γιατί άρνήθηκε; Μήπως αγαπούσε άλλον; Η σέκη όμως αυτή διαλύότανε άπ' την ρητή της όμολογή, πως ποτέ της δεν αγάπησε άλλον. Τι λοιπόν ελε; Πιό μυστικό ήτανε άδιάρρηκτα συνδεδεμένο με την ζωή της; Και γιατί δεν τού τό μαρτυρούσε; Άίρνης σήματα τό ήλεκτρικό κούδουνη. Στο άκουσμα ήλεκτρίσθηκε, τινάχθηκε με μιάς. Η δικη του σφυρα ήτανε τίποτα μπρός τό καθήκον στην άόρατη μάνα.

- Έμπρός, ελε πέποντας τό άκουστικό.
- Ό λοχγιός Μάρκελλος;
- Όλό ληρος.

— Νά έλθετε στο στρατηγείο, σς περιμένει ο στρατηγός Μ. . .

Βιαστικά φόρησε τόν μανδύα του, βγήκε άπ' τό άμπόρι του, πέρασε άπ' τα χαρμακάματα του λόχου του κ' άνέβηκε στο στρατηγείο, όπου τόν περιμενε ο στρατηγός Μ. . . , παρατηρώντας προσεχτικά διαφόρους χάρτες ξαλωμένους; σ' ένα παληγοράπεζο και σημειθευόμενα πολλά σημεία.

— Έρεις λοχαγέ, τού έλε, μόλις τόν άντίκρουσε, τό μαρμαρίνο γεφύρι, πύ βρισκεται κατά κεί στη βαθεια χαράδρα κοντά τό λοχό σου;

— Ό λοχγιός κίνησε καταρατικά τό κεφάλι του.

— Αυτό τό κατέχουν οι Βούλγαροι. Αύριο τό πρωί δεν πρέπει να ύδάρχη.

Τόν λησιόισε και τόν φίλησε. Έστερη, κυτώνας κατάματα τού ελε.

— Οι άμα κ' άν γυρίσης σε περιμένω να μου άνακοινώσης το άποτελεσμα της άποστολής σου.

Ο λοχγιός άμίλητος τόν χαιρέτησε και έφυγε βιαστικά σιό άμπόρι του όπου και κλεισθηκε για να σκεφθή.

II

Τι μεσάνυχτα ελεαν περάσει όταν μια σιά διωλίσθηκε μες άπ' τές γοιμίες τών χαρμακάτων πρόσ τη μερια εκεινη τού βουνού, πού φρισκότανε στο βάθος του, τό μαρμαρίνο γεφύρι. Ητανε ο Άλέκος Μάρκελλος. Όρες πολλές σκέψθηκε κ' ύστερα άπεφά-

σισε να εκτελεσει μόνος του τη βαρεία, αλλά τόσο τιμητική άποστολή.

— Η θα πεθάνω τίμια, σκέψθηκε, ή θα καταδέσω στα πόδια της δόξα στραφί.

Ο δυνατός άέρας τρανίζε τρομερά. Ο χονδρός πλάτανος στη Πικρόβρουνι, δεχότανε με περιφρανη την όρημή του. Το γλωσσίδι της μικής χαρμάνας τού Άγιου Γιώργη κυλούσε άδελι. Βαδισε λίγο και βροθήκε στη μεριά τού προχώματος, από κεί τού άρχινούσε ή άποστολή του. Σ' ένα ξεροδένδρι έδωσε την αρχή τού σπάγγου πού κρατούσε για να μην χάση τόν δρόμο, κ' ύστερα προχώρησε προς τό γεφύρι. Μολοπίσθηκε, σχιόδηκε, κουρελιάστηκε, μα για όλα άδιαφορούσε. Τ' μυτια του ελε καρφομένα κάτω κεί στη χαράδρα, σιό γεφύρι πού προχωρούσε. Όρα πολλή σερνότασε ετσι, π' οσαθώντας να μη κήμη και τόν παραμυτό θύρσο και τόν νούσον. Φοβότανε και τό άλλο μήτος νομούσαν πως γίνεταν γυνική είδίσι και με την έρησι τους ναναγήη ο σκοπός του. Έπερε άφου άνέλαβε ή να τελειώση ή να μη ξεινιγυρήσι πίσω. Αυτό θα πη στρατιώτης. Έστερη από πολλής ώρας κόπο και άγονία έφθασε κοντά στο ποτάμι.

Μόλις έφθασε στο γέλιο τού ποταμού κίταξε γύρω με πολλή προσοχή. Τίποτα, νέκρα. Μόνο τό ρυθμικό τού Βούλγαρου σκοπού βήμα άκονόγτανε επάνω στη γέφυρα και ο κρότος τού όπλου του πού άκουπούσε από καιρού σε καιρό χίμο. Έστερη προχώρησε προς τό γεφύρι. Κρέμασε τες δυό εκρηκτικές όβριδες και βαστώοντες τό ήλεκτρικό σύρμα και τό σπύγγο άρχισε ν' άνεβαίνη.

Δεν ελε προχωρήσει παρά λίγα βήματα, οτε άκουσε Βουλγαρικά.

— Τις ει;

Ο Βούλγαρος τόν ελε μυρισθεί. Δίχως να χήση τό θάρρος του σηκάθηκε κ' όρμησε πάνω στο γεφύρι πριν προφθάει ο Βούλγαρος; να πυροβολήση, κρατώτας στα χέρια του σφιγτά, δυνατά τό σπάγγο και τό ήλεκτρικό σύρμα. Μιά άρρη πάλι άρχινοσε πάνω στο γεφύρι. Ο Βούλγαρος κρατώντας τη ξεφολόγγη του, επεχείρησε πολλές φορές να την μπήξη στα στηθια τού λοχγιού, μα δεν τό καταώθησε. Μιά όμως άπ' ξεγηόστειμα τόν πέτυχε στο άουστερό χέρι. Το ελιμα, πού οδν βρύσι άρχισε να τρέχη, εκανε τόν Δ χαγό άλλο άνθρωπο. Κ' έφ' προσπαθούσε για δεύτερη φορά να τόν κενπήση συνανθίζοντας δίλες τες δυνάμεις πού τού ελεαν μείνει τού κατάφερε μια γροθιά στα μούτρα.

Αναίσθητος ο Βούλγαρος ξεπαλώθηκε χίμο. Άρπαιξε με σιδή; τη ξεφολόγγη και τού την έμπηξε με μανία στα στηθια του.

Δίχως να χήση τόν καιρό του, έροποντας ξεναγύρισε πίσω, και σε λίγο έπερε αναίθνητος στην πόρτα τού Στρατηγείου, κρητώντας άόμη πολύ σφικτά τό σύρμα και τό σπύγγο. Ητανε νικητής.

... Δεν πέθανε παρά λίγα λεπτά, κ' ένας άπεισιος κρότος τάρηξε τη νεκρική γαλήνη. Το μαρμαροπισμένο γεφύρι, ήτανε έρημια, πού εκρυβαν μέσα τους τό σώμα τού Βούλγαρου.

... Η δύστιχη χώρα ελεχεν ύποστη μια νέα καταστροφή, άναγκαία όμως για τη σωτηρία της. Στα έρείπια έτεινα κίταται ένα νέο παλάτι της παντοτεινής λευτεριάς.

Η άναισθησία ξεκιοκουθοΐσε, από τη μεγάλη άπμορραγη, όταν άνδρες τού λόχου του μετέφεραν τόν Άλέκο Μάρκελλο στο κοινοτό νοσοκομείο, με άτελεύτητες ζητωκραυγές, με τρέλλο ένθουσιασμό. Όταν

δνοιξε τού πάτου τον κ' ενοιασε λιγάκι, μ' άδινατισημένη αλλά φωνή ψιθύρισε:

— Τ, δ. ν. ν. ε. κ. η. σ. α. α. Και ξαναλιποθύησε πάλι.

I

Τέσσαρες μήνες πέρασαν από την τρομερή αλλά και τιμητική νύχτα. Το καιοκαιροτό έτεινο άπόγευμα έπανεύρισε τόν Άλέκο Μάρκελλο καθισμένο στο έδιαιστερο γραφείο του στο μεγάλο του της δοδυ Καρμάου και Δουκιανοΐ σιάς Άθήνας. Το γραφείο του ήτανε στολισμένο με μεγάλη πολυτέλεια και προσοχη από την έπίβλεψη της αδελφής του της Μάρθας. Ελεχεν γυνικό συνολικό χαρμα και βροθή και τών έπίπλων τού γραφείου και τών άλλων και τών τοίχων. Τους πότους εκκομοΐσαν διάφορα εκίκατα και άπάνται ά κρηβώς τού γραφείου του ύπαρχε ή εκικόνα της μητέρας του και κάτω άπ' αυτήν ή φωτογραφία τού πτερα του. Η άριστοκρητία μίλησε πολύ για τό καθήκον του, τα κούρτια τό θεωρούσαν τιμή τους μεγάλη να μισούν γ' αυτόν ή άν τούς έρουγνε καμιά ματιά, όταν περνούσε σιμά τους στο δρόμο, οί έφημεριδες τόν άπεκαίεσαν τό κούρι . . . ήρωα. Άπ' όλα αυτά τίποτα δεν τού εκανε έντύπωσι ουτε την παρημνήρη. Στο γραφείο του κήταται σκεπτικός.

(Άκουουθει)

ΑΛΕΞ. Κ. ΜΟΡΑ-ΓΓΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ίούνιος 1919

Με μίαν διαρκή άμφιβολία περι τού άν θα ύπογράψουν ή όχι οι άντιπρόσωποι τας Γερμανίας τό κείμενο τες ειρήνης, μεταβλήθεισαν τας τελευταίας σήμερας εις όνηρηάν άγονίαν, έφθισαν ή Ιστορική στιγμή της ύπογραφής της ειρήνης.

Τό δόγμα ήρχισεν με μίαν δολοφονία, με δυό ποτάματα και κατελήξεν εις μίαν πολυτελή αύθουσαν όπου αϊ μεγαλείτερα διεθνεις πολιτικά φυσιογνωμίια έπεσοραγίζον τό τέλος της πολεμικής ζωής και την άρχην της άγνώστου πολιτεικής και κοινωνικής εξέλιξως τού κόσμου.

Όπως όσημειώθη τό πέρας μιάς μεγάλης και οδυνηράς Ιστορικής εποχής, με τας έπιζώντα μέλη τού κληνήτου μας.

Τό κείμενο της ειρήνης γραμμένον με τό αίμα της άνθρωπόπτης ελπι προορισμένον να έπισύρη τον σεβασμόν τών Λαών. Ελπι κείμενον πραγματικής ειρήνης, ελπι πολιτικό ένδαγγέλιον τών μελλοντικών γενών ή ελπι άπλούν πρόσχημα, άλλη παρένθεσις άλλη άντιπροσωπευτική χρονική περιόδος βραχείας διαρκείας;

Θάνατος, καταστροφή, πένηθι, άκροτηριασμοί, πληγαι, άματια, θραύσεις κεφαλών και κοκκάλων, διαμελισμοί σαρκών άπ' ενός και άπ' άλλου πέται, βαρβαρητής, οπισθοδρομικότης, έλλειψις φωτός, τροφίμων, άναπαντικό μέσον, διαπορευτικό μέσον, άλλών μέσον συνεννοήσεως, άκρίφεια ζωής, αίσχροκέρδεια, εκμετάλλευσις, μία ζωή επάδουνος, κουραστική, άπο-

καρδιωτική και μέσα σ' όλα αυτά ένα ψεδδος τεράστιον, μια ήθικη πεομένη άνυπολογίστως, μία μέθη και μία κραυγή αίσθημάτων και πόθων, ένας πανζουρλισμός και ένας κλονισμός και μία άνατροπή τού παντός. Βούρκος πανεύρι, βούρκος ποτισμένος και ζυλωμένος με αίμα σπηλότων τα πάντα. Ίδεις, σκέψαι, άναιρα, ιδεώδη. Ίδεώδη κοινωνικά, πατριωτικά, πολιτεικά, άνθρωπιστικά, Μιά χροακοπία πολιτευμάτων, παραδόσεων, ιδανικών, θρησκείας, δικαιοσύνης, ελευθερίας, συνειδήσεως. Τι παρέμεινε δρόν; Τι παρέμεινε άλόγηρον, τι ίρήμενεν άδιόστου, άσύλ-υπον εν τη ζωη μας; Και σήμερον ο λογικός άνθρωπος λησμονεί όλα αυτά και πανηγυρίζει έορραστικός τό καινούργιο καθεστώς, τό άμφιβολον, τό άσταθέ; τό ακαθόριστον. Και πανηγυρίζει και ζητωκραυγάζει και ένθουσιάζεται και χαιρέται, λησμονών οτι έπληξε ο πόλεμος; τών στρατών, ο έντοπισμένος εις τι πολεμικά μέτοσα, δια ν' άρχίση ο κοινωνικός πόλεμος, έξοτωτικώτερος ύως, άπανθρωπότερος, σκληρότερος, έφ' όσον δεν έχει όρια εις τούς σκοπούς του και άγεται από άπατηλούς και φευγαλέους πόθους εις τές βλέψεις του.

Και άν από άπόφωσι βιοπάλης γέιρεται πρό ή-μών βαρύ τό πρόβλημα της ζωής, από έθνικής άπόφωσι ο Έλληνομός σπαράξει και πάλιν. Οι έχθροί του άρβορι πρό τών ύποκωρώσεων των προς τούς νικητάς διο γανουθην στρατιωτικώς δια να έξορμησιν δολοφονίας κατά τών εν Μικρά Άσία άπελευθερωτικού Στρατού μας και επιφέρουν νέας καταστροφάς προς τούς άόπλους όμογενεις πληθυσμούς της Μεγάλης Έλλάδος.

Νέα μαρτύρια, νέα χιλιόμβιι.— Έλληνες Άξωματικοί και Στρατιώται, παρθένοι Έλληνίδες και Προσωπώτες και Λαός Έλληνικός ερπον εις Αϊδίνιον μαρτυρικόν και επάδουνο θάνατον. Τα θηρία της Ανωτολής έφευρον νέας μεθόδους δια να ξεωθήσων τας όδύνας τού μαρτυρίου εις τό τραγικότερον σημειον της άνθρωπίνης καταστροφής.

Ο Έλληνομός πονει και πάλιν. Οι Εύρωπαικοί όμως φαίνεται, Λαοί δοκιμασθέντες έπι μίαν πεναετίαν από τό άπεισιον άλληλοσπαράγμα, άδιαφορούν δια τό νεώτερον Έλληνικόν μαρτυρολόγιον.

Οι Άρχηγοί των παρερχονται άνάληγοι πρό τών νέων Έλληνικόν συμφορών. Η ιδεολογία έπαινος πλέον να τούς ένδιαφέρει. Τα θωρία ιδανικά έντιαν ξεπεραθόντα. Έπεχώρησαν πρό συμφορώντων, ύπολογισμών, έπρασεσμών. Άγγλοι, Γάλλοι και Άμερικανοί βρισκουν οτι πολύ τούς έννοχούμε με τα δεινοπαθήματα μας. Και καθ' ήν στιγμήν αυτοί κρατώντες κλάδον ελαίας πανηγυρίζουν της ειρήνης τα αγαθά δεν αισθάνονται καμμία άνάγκην να καταστρέψουν τό κέφι τους δια τες σφαγάς και τα μαρτύρια άλλων χιλιάδων άκόμα Έλλήνων και Έλληνίδων.

Σήμερον κυριαρχεί καινούργιος πολιτισμός. Και έχει άνάγκην από νέα αίματα, από οίμωγάς, από καινοφανείς συμφοράς δια να ποικίλη άλλων και την μονοτίαν της ζωής.

Οι Τούρκοι όρηόντες, δολοφονούντες, άνασκολοπίζοντας Έλληνας και Άρμενιους τούς παρέχουν αυτην την ευχαριστήσην.

Ζήτω τα μεγάλα ιδανικά τού Κλεμανσώ, τού Δούδ—Τζόρτζ και τού Ούβλανσων. Θα τα άνάξη τούμεν μέσα στα άρχισια τών γραφεών των.

Δ. Α. Ζ.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Μακάριοι οι Ίταλοι πολιτευταί. Ζούν εις πελάγη...

Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ

Μακάριοι οι Ίταλοι πολιτευταί. Ζούν εις πελάγη...

Η Ιταλική μακαριότης έφθασε πλέον εις τὸ ἀρ...

ΑΙ ΠΡΟΣΕΝΧΕΙΣΤΑΙ ΔΗΡΗΣΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠ...

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ. Η Ανατολική Μακεδο...

Τὸ ὄνομα τῶν θὰ παραμένει εὐλογημένον εις τὰ...

Ὁφείλομεν νὰ ἐξάσωμεν με τὸς πλέον θερμὸς φρά...

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΡΟΣΩΣ

Τὰ προσκόμματα τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἡ ὑπηρε...

Νεωτερισμὸς ἄξιος παντὸς ἐπαίσιου καὶ δικαιοῦται...

ΠΩΣ ΕΙΜΠΟΡΟΥΜΕ

ΝΑ ΕΧΩΜΕΝ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΑ ΑΝΘ

Μία ἐργασία λίαν ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐλάχιστα δια...

Πλύνομεν ψιλήν ἄμμον εις μίαν λίτραν καὶ τὴν ἀ...

Χύνομεν εις τὸν πάτον τοῦ κιβωτίου ἓνα στῶμα...

Τοποθετοῦμεν ἔπειτα τὸ κιβώτιον ἐπὶ δύο ἡμέρας...

Αὐτὸν τὸν τρόπον διατηροῦνται νωπὰ καὶ φρέσκα ἐπὶ...

Λιὰ νὰ καταστήσωμεν τὰ φυτὰ μας ταῦτα ἢ τὰ...

Ἡ ἱστορία αὕτη ἄπαιτεὶ πολλὴν προσοχὴν μᾶς ἰκα...

ΟΙ ΓΟΣΤΙΧΑ

— Ὁ καὶμένος ὁ Ὀρλάνδο!
— Ὑστερα ἀπὸ τὴν δόξιν καὶ ἀπὸ τὴν ἰταλικὴν σα...

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΜΗΝΑ

Διὰ τὰ γίνετε μακροβίον.

Ἡ κρατὶ καὶ ἡ ἀσώτεια φέρουν προφῶρος τὸ...

Πρέπει νὰ κοιμώμεθα κατὰ τὰς ὥρας, τὰς προσωρι...

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Διανομιστὸς πρὸς ἀποστολὴν ὑποτρόφῳν...

Τὴν 14 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Τέτάρτην καὶ ὠ...

Διῶρεται τῆς ὑποτροφίας εἶται τοὐλάχιστον τρι...

Οἱ βουλομένοι νὰ διαγωνισθῶσι πρέπει τὸ βρα...

ας του αὐτοῦτος ὡς καὶ δὴλωσις ἀξιοχρεοῦ ἐγγυητοῦ ὅτι ἐγγυάται ν' ἀποδώσει εἰς τὸ Δημόσιον τὸ παρ' αὐτοῦ πρὸς σπουδὴν τοῦ ὑποκροφου μέλλον νὰ δαπανηθῆ ποσόν, ἐν ἣ περιπτώσει ὑποπέσει οὗτος εἰς τὰς διατάξεις τοῦ άρθρου 8 τοῦ ὑπ' ἀρ. 246 τοῦ 1914 νόμου καὶ τοῦ άρθρου 21 τοῦ Βασ. Διατάγματος τῆς 28 Μαΐου 1914.

Μετὰ τῆς αἰτήσεως οἱ ὑποψήφιοι ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποβάλλωσι:

1) Πιστοποιητικὸν περὶ τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τῶν ἀρρέων δήμευ τῶν Κράτους ἐγγραφῆς των ἢ ἐπίσημον ἀπόσπασμα τούτου, προκειμένου δὲ περὶ καταγομένων ἐκ τῶν νέων χωρῶν, ἐπίσημον πιστοποιητικὸν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς περὶ τῆς ἐκείθεν καταγωγῆς των.

Ἐν τῷ πιστοποιητικῷ τούτῳ δεῖν νὰ ἀναγράφηται καὶ ἡ ἡλικία τῶν ὑποψηφίων, ἀποκλειομένων τῶν ἐχόντων ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 23 ἐτῶν συμπληρωμένων, τοῦ ἔτους γεννήσεως λογιζομένου ἐν τῇ 1ην Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους τοῦ διαγωνισμοῦ.

2) Τὸ πρωτότυπον ἢ κεκρωμένον ἀρμοδίως ἀντίγραφον ἀπολυτηρίου Γυμνασίου δημοσίου ἢ ἀνεγνωρισμένου, ἢ ἐμπορικῆς δημοσίας σχολῆς ἢ πρακτικῆς Γεωργικῆς σχολῆς δημοσίας ἢ τοῦ Πανεπιστημιακοῦ αὐτῶν εἰσατηρίων.

3) Πιστοποιητικὸν τῆς ἀρμοδίας Στρατιωτικῆς ἀρχῆς, ἐφ' ὅσον ἄγουναι ἡλικίαν στρατεύσιμον, ὅτι ἐξεπέθρασαν τὴν στρατιωτικὴν τὸν θητεῖαν ἢ ὅτι ἐξεπέθρασαν ἢ ὅτι ἀπηλλάγησαν διὰ λόγους μὴ κολούοντας τὴν ἐκτέλεσιν γεωπονικῶν ἐργασιῶν ἢ ὅτι ἐτυχον ἀναβολῆς κατατάξεως.

4) Πιστοποιητικὸν τῶν ἀρμοδίων παρ' Ἐφετάις καὶ Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελείων, ὅτι δὲν κατεδικάσθησαν ἐπὶ ἀξιοποιῶν πράξει συναπαγομένη στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἢ ἐπὶ τινι τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 22 καὶ 24 τοῦ Ποινικοῦ νόμου ἀναφερομένων πλημμελημάτων.

5) Ἐπίσημον πιστοποιητικὸν δύο ἰατρῶν ἐνόρκως βεβαιούντων ὅτι εἶνε ὑγιεῖς καὶ ἀρμιελεῖς.

6) Γραμματίον ἐμφαίνον τὴν ἐν τινι τῶν ἐν Ἀθῆναις δημοσίων ταμείων καταθέσιν δραχμῶν δεκαπέντε (15) δι' ἀμοιβὴν τῶν μελῶν τῆς ἑξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

Οἱ ὑπότροφοι θὰ λαμβάνουσιν μηνιαῖον χορηγίαν δραχμ. ἑξακοσίων (600) κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου, ἀνάλογον δὲ πρὸς τὰς παρουσιασθησομένας ἀνάγκας μετὰ ταῦτα.

Ἀντίτυπον τοῦ κανονίζοντος τὰ τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τῶν ἑξεταστικῶν μαθημάτων, τὰ τῶν υποχρεώσεων τῶν ὑποτρόφων κλπ. Β. Διατάγματος ἀποστέλλεται παντὶ τῷ αἰτούντι, πᾶσα δὲ πληροφορία σχετικῆ διδεται εἰς τοὺς βουλομένους καθ' ἑκάστην 11—12 π.μ. εἰς τὸ γεωργικὸν τμήμα τοῦ καθ' ἡμᾶς ὑπουργείου.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας)

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἐγγοντες ὑπ' ὄψει τοῦ άρθρου 2 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1918 περὶ κατατάξεως κλπ. μαθητῶν τῆς Ἀβερωφείου Γεωρ. Σχολῆς Λαρίσης, ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀρ. 817 πρότασιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς, ὁρίζομεν τὸν ἀριθμὸν τῶν κατὰ τὸ Σχολικὸν ἔτος 1619—1920 εἰσακτέων μαθητῶν, τῶν μὲν ἐσωτερικῶν εἰς τριάκοντα (30) τῶν δὲ ἐξωτερικῶν εἰς δεκά πέντε (15).

Οἱ βουλομένοι νὰ εἰσαχθῶσιν ὡς ἐσωτερικοὶ μαθηταὶ πρέπει νὰ ὑπεβίβωσιν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργεῖον μέχρι τῆς 15ης Αὐγούστου ἔ. ἔ. τὸ βραδύτερον.

α) Αἰτήσιν ἐν ἣ ν' ἀναγράφηται καὶ ἡ κατοικία καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ αἰτούντος.

β) Ἐνδεικτικὸν τῆς σπουδῆς του, ἢ οἱ ἀπολυτηρίων Δημοσίου Ἑλληνικοῦ Σχολείου μὲ βαθμὸν τοῦλάχιστον καλῶς (6) καὶ διαγωγῆν κοσμίαν.

γ) Πιστοποιητικὸν γεννήσεως ἐκ τοῦ μητροῦ τῶν ἀρρέων, ἐξ οὗ νὰ ἐμφαίνεται ὅτι κατὰ τὴν 15 Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. θὰ ἔχωσι συμπληρώσει τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας, μὴ ὑπερβῆ ἢ τὸ 18ον.

Οἱ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ὑποβάλλουσι πιστοποιητικὸν τῆς γεννήσεως Ἄρχῆς ἢ τοῦ ἱερέως τῆς κοινότητος.

Οἱ βουλομένοι νὰ εἰσαχθῶσιν, ὡς ἐξωτερικοὶ μαθηταὶ πρέπει νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργεῖον τὸ βραδύτερον μ χρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. τὰ αὐτὰ ὡς καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ πιστοποιητικά. Ἡ ἡλικία ἕως τοῦ αὐτοῦ δέον κατὰ τὴν 15 Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. νὰ εἶνε ἀνωτέρα τῶν 18 ἐτῶν καὶ κατωτέρα τοῦ 23ου.

Ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχόντων τὰ ἀνωτέρω προσόντα ὑπερβαῖν τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁρισθειῶν θέσεων, καταρτίζεται πίναξ ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ, ὃν κέρχεται ἕκαστος εἰς τὸ ἀπολυτηρίον τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου, μὴ λαμβινομένου ὑπ' ὄψει τυχόν παρουσιασθησομένου ἐνδεικτικοῦ ἀνωτέρων σπουδῶν.

Μεταξὺ πλειόνων ἐχόντων τὸν αὐτὸν βαθμὸν προτιμῶνται οἱ παρουσιαζόντες ἐνδεικτικὸν δημοτικὸν ἢ ἑλληνικὸν σχολεῖον ἐδρευόντων εἰς ἀγροτικὴν κοινότητα, ὄντες δὲ τέκνα γονέων ἀσκούντων τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γεωργοῦ.

Ἐκ τῶν ἐγγραφέντων ἀποβάλλονται τῆς Σχολῆς οἱ πρᾶσαγαγόντες ψευδῆ πιστοποιητικά καὶ προβάγτες εἰς ἀνακιβεῖς δηλώσεις περὶ τῶν προσόντων αὐτῶν, ἐπιφυλασσομένης καὶ τῆς ποινικῆς διώξεως.

Καθ' ἑξαμηνίαν οἱ μὲν ἐσωτερικοὶ μαθηταὶ πληρῶνουν εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Σχολῆς ἀρ. 350 διὰ τροφεία καὶ δίδακτρα.

Προσέτι κατατίθενται ὑπ' ἑκάστου μαθητοῦ ἀρ. 50 ἄμα τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν Σχολήν, ἵνα χρησιμεύσῃ πρὸς πληρωμὴν τῶν ζημιῶν ἂς ὁ μαθητῆς ἤθελεν ἐπιφέρει κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σπουδῶν του εἰς τὴν Σχολήν, τὸ δὲ τοῦτον ὑπόλοιπον παραδίδεται αὐτῷ κατὰ τὴν ἀπόλυσίν του.

Ὁ ὑπουργὸς Γ. Καφαντάρης

ΤΟΠΟΘΕΤΕΙΤΕ

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΕΙΣ ΕΝΤΟΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

Δίδουν τόκον 5 0)0 τὰ ἐξάμηνα καὶ 4 1)2 0)0 τὰ τρίμηνα.

Ὁ τόκος των εἶνε ἀπηλλαγμένος παντὸς φόρου καὶ παντὸς τέλους.

Εἶνε ἠγγυημένα ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Πληρώνονται ἀμέσως εἰς τὴν λήξιν των ἀπὸ τῆν Ἐθνικὴν Τράπεζαν καὶ προξοφλοῦνται ὑπὸ τῆς ἰδίας.

Μεταβιβάζονται δε' ἀπλῆς παραδόσεως εἰς ἄλλον, ὅπως τὰ χαρτονομίσματα, ἢ δε' ὀπισθογραφῆσεως, ὅπως αἱ συναλλαγματικά.

Ἀποτελοῦν δηλαδὴ ρευστὸν χρῆμα, πρόχειρον εἰς κάθε στιγμήν, μετὴν διαφορᾶν μόνον ὅτι δίδουν καὶ τόκον μεγαλύτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην κατάθεσιν.

Ἐκδίδονται εἰς ποσὰ 100, 500, 1000, 10,000 καὶ 100,000, δραχμῶν.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τοῦ Κράτους ὅπου ὑπάρχουν τραπεzaὶ
ἢ ἡ ὑποκατάστημα τραπεζῶν.

